

கவிஞன்

வெள்ளியங்காட்டான்

குமணன் மதிப்பகம்

ஆவரம்பாளையம் ரோடு, பிளமேடு P. O.,
கோவை-4.

முதற்பதிப்பு: 1500 பிரதிகள்.
பெப்ரவரி 1967.

விலை ரூபாய் இரண்டரை

சௌந்தரா பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-17.

பதிப்புரை

இந்த அவசர யுகத்தில், கணத்தில் உந்தியெழுந்து வெடித்து மறையும் உணர்ச்சிச் சூட்டில் மயங்க விரும்பும் புதிய தலைமுறையில், அமைதியோடும், தெளிவோடும், முன்னோடிக் காணும் நோக்கத்துடனும் ஒரு கவிஞன் தோன்றினால் அது போற்றற்குரியதல்லவா? கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் அவர்கள் அப்படிப் போற்றற்குரியவரே!

எளிமை, இனிமை, தெளிவு குன்றுது உண்மையையும் ஞாயத்தையும் கலையழகோடு வெளிப்படுத்துவது அவரது கவிதைகளின் தனிப் பண்புகள். அவைகளில் ஆழ்ந்து ஒலிக்கும் சத்தியத்தின் குரல் சமுதாயத்தின் கறையை நிச்சயமாகப் போக்கித் தூய்மைப் படுத்தும்; அங்கே நிமிர்ந்து நடக்கும் தர்மமும், அவர் முன்னோடிக் காட்டும் முடிபுகளும் மக்களுக்கோர் கைவிளக்கு; மடியக் கிடக்கும் சமுதாயத்துக்கோர் அருமருந்து!

‘பாரதிக்குப்பின் கவிஞன் இல்லை’—என்ற ஒரு வாதம் தலைகாட்டும் இந்த நேரத்தில், “இதோ” என்று எளிதில் சுட்டிக்காட்டத்தக்க வகையில் திரு. வெள்ளியங்காட்டான் அவர்கள் உயர்ந்து விளங்குகிறார் என்பதை இந்நூலைச் சுவைத்தவுடன் நீங்களும் உணர்ந்து மகிழ்வீர்கள் என்ற ஒரே நம்பிக்கையில் இதைப் பெருமையுடன் வெளியிடுகிறோம்.

இந் நன்னூலை வெளியிட எமக்கு வாய்ப்பளித்த ஆசிரியருக்கும், மற்றும் இந்நூல் வெளிவரப் பல்வேறு வகைகளில் உதவியாயிருந்த புலவர் பாலுசாமி, சோம. இர. ஆறுமுகம் மற்றும் நண்பர்கள் பலருக்கும் எமது உளங்கனிந்த நன்றி உரியதாகிறது.

பதிப்பகத்தார்

“இந்தியாவின் ஏழ்மையையும், கீழ்மையையும் போக்கும் பிரச்னைகளைப்பற்றி எதுவுமே கூறாத நூல்களைப் படிக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை.”

- ஜவாஹர்லால் நேரு

கவிஞன்

ஒன்று

கவிஞன் துயிலுணர்தல்

கவினுற உதித்தான் வானில்
கதிரவன்; கங்குல் அஞ்சிப்
புவிதனை விரைந்து விட்டுப்
போயிற்று, புகலை நாடி;
செவியினில் 'தீந்தேன்' என்னச்
சிறுகுயில் இசைக்க மெல்லக்
கவிஞன்கண் மலர்ந்தான் செய்ய
கமலங்கள் மலர்ந்த வாறே.

வெண்பட்டு விரித்த தேபோல்
வெயில்ஒளி விரியக் கண்டு,
'விண்பட்ட பரிதி என்ன
விளங்குக உண்மை! எங்கும்
மண்பட்ட மக்கள் வாழ்வு
மலரென மலர்க!' என்றே
பண்பட்ட கவிஞன் வாழ்த்திப்
படுக்கையை விட்டெழுந்தான்.

உலவச் செல்லல்

வளம்படு வயல்வாய்க் காலில்
வளர்ந்திடும் பயிரைக் கண்டும்,
களம்படு நெல்லின் குப்பை
காற்றொடு தூற்றல் கண்டும்,
குளம்படு குழுதம் கஞ்சம்
குவிந்திட விரிதல் கண்டும்,
உளம்படும் உணர்ச்சிக் காக
உலவிட விரும்பிச் சென்றான்.

மக்களின் வேதனை காணல்

சோலைக்குள் கண்ப டுத்துச்
சோர்வுநீத் தெழுந்து கூவிக்
காலைக்குக் காத்தி ருந்த
காகங்கள் பறத்தல் போலும்,
சாலைக்குள் இரும ருங்கும்
சஞ்சலம் முகத்தில் தேங்க
வேலைக்குச் செல்லும் மக்கள்
வேதனை கண்டான் நின்றே.

கவிஞன் இயல்பு

மாடொன்றென் னுடைய தென்றே
மகிழுவார்; மாடும், கூட
வீடொன்றென் னுடைய தென்றே
விளம்புவார்; வீடும், கூடக்
காடொன்றென் னுடைய தென்றே
கழறுவார் கண்டு நாண,
நாடொன்றென் னுடைய தென்றே
நவிலுவான் கவிஞ னானான்!

பேயாவான் போலும் வாட்டும்
பிரபுவின் முகத்தைக் காணின்
தீயாவான்; தெருவில் நின்று
திக்கற்றுத் திகைப்போர்க் கெல்லாம்
தாயாவான்; தக்கோர் துன்பம்
தானுறின் தகைமை சான்ற
மாயாவான் அமிழ்த மாவான்
மாபெரும் கவிஞ னானே!

ஏழைத் தாயைக் காணல்

பழந்துணி விரித்து நன்றாய்ப்
படுக்குமுன் வந்து கண்ணில்
அழுந்திய முழுத்தூக் கத்தை
அரைகுறை யாகத் தூங்கி
எழுந்ததும் கஞ்சி காய்ச்சி
எடுத்துக்கொண் டிடுப்பில் கைந்த
குழந்தையை இடுக்கித் தாய்தான்
குளிரினில் நடக்கக் கண்டே!

உலக இயற்கையை எண்ணி இரங்கல்
உருகிற்றுக் கவிஞ னுள்ளம்
உழைப்பவள் உலர்ச்சி கண்டு;
கருகிற்று முகமும்; கண்கள்
கலங்கியே தாரை யாய்நீர்
பெருகிற்று; 'பெரியோ ரெல்லாம்
பெருமையாய்ப் பேணிக் காத்த
தருகிற்று கொல்லோ நாட்டில்
அறம்பொருள் இன்பம்,' என்றான்.

கதிரவன் எழுதல் காணான்;
 காவினில் காமர் வண்டு
 புதுமலர்த் தேனை யுண்டு
 புலன்கொளப் பாடக் காணான்;
 நதிசூழக் கரைகள் நாடி
 நாரைகள் பறத்தல் காணான்;
 எதிர்ப்படும் இனிய காட்சி
 எதுவொன்றும் காணா னாணன்.

'வானத்தை அடைய வேண்டி
 வையத்தில் வாழ்ந்த முன்னோர்
 ஞானத்தை யன்றோ நாடி
 நற்பொரு ளாகச் சேர்த்தார்!
 மானத்தை மறந்து காசே
 மதித்திடும் பொருளாய்த் தேடி
 ஈனத்தை யடைத லேனோ
 இரண்டுங்கெட் டான்க ளின் று.'

மன்றினில் குழந்தை யொன்று
 மகிழ்ச்சியாய்க் கையில் வைத்துத்
 தின்றுகொண் டிருந்த நல்ல
 தித்திக்கும் தின்பண் டத்தை,
 புன்றொளில் காக்கை தானும்
 'பொசுக்கெ'னப் பறித்துக் கொண்டு
 சென்றதை ஒக்கும் ஏழை
 சேர்த்திடும் கூலிக் காசும்!

மக்களுக் கன்றி நாளும்
 மௌனமாய் ஒன்றி நிற்கும்
 கொக்குக்கும், நண்டு நாரை
 குருவிக்கும், நீர்ப்பாம் புக்கும்,
 ஒக்கத்தன் னுடனே வாழும்
 உறவினங் கட்கும் தின்னச்
 சிக்கிய மீனோ ஏழை
 சேர்த்திடும் கூலிக் காசும்!

‘தனதுதான்’ என்னும் கெட்ட
 தன்னலம் உலகில் மிக்கு,
 மனிதர்தாம் மனிதத் தன்மை
 மாட்சிமை குன்றி மாயப்
 புனிதமாம் வாய்மை தூய்மை
 பொருளற்றுப் போயிற் றேயோ’
 எனநினைத் தெண்ணி ஏங்கி
 இரங்கினின் றிருந்தான் முன்னே,

நாகப்பன் சிவகிரிக்கு அழைத்தல்
 கன்றுகா லிகளும் உள்ளோன்,
 காடுள்ளோன், காசும் உள்ளோன்,
 நன்றென்ப தொன்று மட்டும்
 நனியில்லோன் நாகப் பன்தான்
 அன்றுவந் தருகில் நின்றே
 அங்கையைக் கூப்பி, “ஐயா!
 சென்றுநாம் வரலாம், வாரும்
 சிவகிரிக்” கென்ற ஐழத்தான்.

நாழிகைக் காயி ரம்சொல்
நயமொடு நவில வல்லோன்
ஏழைதான் வாழும் மார்க்கம்
இனியாதென் றெண்ணுங் காலை
தோழமை யொடுநா கப்பன்
தொடங்கிய மொழியைக் கேட்டும்
ஆழிதான் ஓசை யின்றி
அடங்கிய தெனவே நின்றான்.

அழுவதா சிரிப்ப தாவென்
றையற்றுக் கவிஞன் நிற்க,
இழவிது, விழவி தென்னும்
இயல்பறி யாநா கப்பன்,
“உழுவதென் தொழிலொ ழிந்தால்
உமையவள் கொழுநன் தன்னைத்
தொழுவதென் கடமை, ஐயா!
தொன்றுதொட் டுள்ள” தென்றான்.

தேசுள்ள கவிஞன் மேலும்
திகைப்புநீங் காதி ருக்க,
மாசுள்ள மனத்தன், மாற்றார்
மதித்திடும் அளவு கையில்
காசுள்ள கனத்தன், “சென்று
கடுகநாம் மீள ஓசிப்
‘பாசு’ள்ள தையா! ஏதும்
பணச்செல வில்லை,” என்றான்.

கவிஞன் காரணங் கேட்டல், மறுத்தல்
 எரிகின்ற இதயம் தன்னை
 எவ்வாறோ ஆற்றிக் கொண்டு,
 புரிகின்ற மொழியில் மெல்லப்
 புகன்றனன் கவிஞன்: “நண்பா!
 தருகின்ற தனைத்தும் தெய்வம்
 தந்தபின் இனியும் சென்று
 வருகின்ற தெதற்காம் அங்கு
 வருந்திமெய் வாடு மாறு?

காலிலே வலுவு குன்றிக்
 கன்றுவீழ்ந் திறந்த தன்பின்
 தோலிலே நெல்லம் புல்லைத்
 துறுக்கியே கறக்கக் காட்டி,
 நாலிலே இரண்டு பங்கு
 நாடொறும் தவரா மல்தான்
 பாலிலே நீர்க் லக்கும்
 பாவத்தைத் தீர்ப்ப தற்கோ?

காமத்தைக் கருத்துள் கொண்டு
 கடவுளின் நிலையோ ராமல்
 காமத்தை நெற்றிக் கிட்டு
 நாடொறும் உண்டு நன்றாய்
 ஊமத்தை மலர்போல் நீண்டே
 உருவத்தில் பெரியோ ராகி
 ஈமத்தை நிறைக்க வாழும்
 ஈனத்தை மறைப்ப தற்கோ?

வஞ்சத்தை வசையைப் பொய்யை
 வாழ்க்கையில் மறைக்க வேண்டி,
 நெஞ்சத்தைப் பொத்தல் செய்து
 நேர்மையை ஒழுக்கி விட்டு
 லஞ்சத்தைக் கொடுத்து, வாங்கி
 லாபத்தை யடைந்து நாட்டில்
 பஞ்சத்தைப் பரப்பு கின்ற
 பழிதனைக் கழிப்ப தற்கோ?

உள்ளினோர்க் குவகை யூறும்
 உணர்ந்தவர்க் குறுதி யூட்டும்
 தெள்ளிய தமிழில் நல்ல
 திருக்குறள் இயற்றித் தந்த
 வள்ளுவன் பிறந்த நாட்டில்
 வறுமையும் பிணியும் மிஞ்சக்
 கள்ளவா ணிபம்தான் செய்த
 கயமையைக் கரைப்ப தற்கோ?

பிணியாளி யாயோர் பிள்ளை
 பேச்சற்றுக் கிடக்கப் பாயில்
 தணியாத துயரத் தோடும்
 தாய்நின்று தவிக்கும் போது,
 'பணியாரம் வடைபா யாசம்
 பண்ணிப்போ டம்மா!' வென்று
 மணியான குரலில் முத்த
 மகன்கேட்ட கதையைப் போல,

முதற்கார ணன்தா னென்னும்
 முக்கண்ணன் கிரிக்கு நீதான்
 எதற்காகச் செல்ல லுற்றாய்?
 என்பதை விளக்கிச் சொல்.நான்
 அதற்கான வகையை யுன்னி
 அவசிய மாயின் உன்னோ
 டிதற்காக வருகின் றே”எனன்
 றியம்பினான் கவிஞ ரேறே.

நாகப்பன் சினமும், கடிந்த சொல்லும்
 ‘எப்போதும் புதிய நூல்கள்
 எழுதியே காலம் தள்ளும்
 அப்பாவிக் கவிஞ னென்றே
 அன்புடன் அழைக்க வந்தால்,
 துப்பாக்கிக் குண்டைப் போலத்
 துளைக்கின்றான் சொற்க ளாலே!
 ‘தப்பாயிற் றப்பா!’ வென்று
 தான்கொதித் தான்நா கப்பன்.

சுத்தத்தில் சுதந்த ரத்தில்
 சுகவாழ்வில் சூர னேனும்,
 மொத்தத்தில் நாகப் பன்தான்
 முழுமுட னான தால்,சொல்
 யுத்தத்தில் கவிஞ னுள்ளம்
 உறுத்திடத் தக்க தாகச்
 சித்தத்தில் சினத்தைச் சேர்த்துச்
 சீறியோர் வார்த்தை சொல்வான்.

“சாத்திரம் கற்றீர்; தேச
 சரித்திரம் கற்றீர்; யார்க்கும்
 சேத்திர தரிசு னத்தால்
 சென்மசா பல்ய மென்றே,
 முத்தவர் மொழிந்த இந்த
 முதுமொழி கற்கா தையோ!
 நாத்திகம் பேசு கின்றீர்!
 நன்றுமக் கன்றி” தென்றே.

நாத்திக விளக்கமும்,
 மக்கள் இழிநிலைக்குக் காரணமும்
 “நாத்திகம் என்ப தென்ன?
 நல்லவர் நயந்து போற்றும்
 ஆத்திகம் என்ப தென்ன?
 அறிவதை அறிந்தா ராய்ந்து
 முத்தவர் மொழிந்த அந்த
 முதுமொழி கல்லா தோன்யார்?
 சூத்திரம் கற்றாய் நண்பா,
 சொற்பொருள் அறியா மல்கீ.

பிறரிதைத் தொன்று தொட்டே
 பிதற்றின ரெனினும், பேணி
 அறங்கடைப் பிடித்தோர் மட்டும்
 ஆத்திக ராவர்; அல்லாப்
 புறஞ்சொல்லப் பொய்பொ ருமைப்
 புல்லர்நாத் திகர்க ளென்றே
 உறத்தின்று கூறு வேனுன்
 உள்ளத்தில் படியு மாறே.

மெய்ம்மையும் நம்மை விட்டு
 மென்மேலும் விலகு மாறு,
 பொய்ம்மையைப் பொருந்தச் சொல்லிப்
 புன்மைகள் மலிய வைத்தார்;
 நொய்ம்மைய ராகி மக்கள்
 நூல்பொரு ளறியா தின்று
 செய்ம்முறை கெட்டு நாடே
 சீரழி வுற்ற தன்றோ?

அறம்இன்ன தென்ப தோரான்
 அதிகாரி! ஐய கோ!நல்
 திறம்இன்ன தென்ப தோரான்
 திருவாளன்! தேசந் தன்னில்
 புறம்இன்ன தென்ப தோரான்
 புலவன்தான் ஆனார் என்றால்
 நிறம்இன்ன தென்ப தோரார்
 நீணிலத் துள்ளோர் யாரும்!

குற்றமுன் னுடைய தன்று;
 குவலய மீதி லுன்னைப்
 பெற்றவர் பிழையு மன்று;
 பிறமொழி தமிழி னாடே
 உற்றதும், அதனை யுன்னி
 உறுபொரு ளறியா மல்தான்
 கற்றவர் கவலை யின்றிக்
 கையாண்ட முறையே குற்றம்!"

நாகப்பன் செல்லல்

என்றனன். இவை களெல்லாம்
இதயத்தில் ஒன்றிற் றேனும்,
அன்றென்னான்; ஆமென் னாய்
அகங்குன்றி முகமுங் குன்றி
'நன்றி'யென் றுரைத்து விட்டு
நாகப்பன் நகர்ந்து மெல்லச்
சென்றனன். கவிஞன் மேலும்
சிந்தனை செய்யா நின்றான்.

கவிஞன் மனத்துறுதி கொள்ளுதல்

'சாலைக்குள் இரும ருங்கும்
சமத்துவத் துடனி ருந்தும்,
வேலைக்கு வருவோர் செல்வோர்
வெப்பத்தை நிழலால் நீக்கிக்
கோலுக்குப் பத்தாய்க் காய்த்துக்
கொழுஞ்சுவைப் புளியைத் தந்தும்
பாலிக்கும் மரத்தைப் பார்த்தும்
பண்படான் பாவி,' என்றான்.

தவறுதான் செய்யான்; மற்றோர்
தாம்செயின் தனைம றந்தே
அவியுறும் அனலி தென்ன
அகங்கொதித் தெழுவான்; நாளும்
செவியுறு செல்வம் சேர்த்துச்
சீராகத் தருவான் சேரக்
கவிஞனும் திரும்பி ஏரிக்
கரைநோக்கி நடக்க லுற்றான்.

துளித்துளி யாகும்; கூடித்
 துளிபேத மின்றித் தோன்றும்;
 களித்தலை யாகி வந்து
 கரையொடு குலவிக் கொஞ்சம்;
 அளித்தலே இயல்பாய் மண்ணில்
 அனைத்தையும் ஆக்கும்; நன்னீர்க்
 குளத்தினில் முங்கி உள்ளம்
 குளிர்ந்திடக் குளித்த தன்பின்,

குந்தினான். எதிரில் ஆழ்ந்த
 குளம்பூத்துக் குலுங்கிற் றேனும்
 கந்தலை இடையில் சுற்றிக்
 கக்கத்தில் மகவை யேந்தி
 கொந்துசென் றவளின் தோற்றம்
 நோக்கினில் பதிந்த தாலே
 சிந்தனை பிறிதொன் றின்றிச்
 சிலையென இருந்தான் எண்ணி.

சோற்றுக்குந் துணிக்கும் கூட
 சொல்லொணாத் துயர முற்றுக்
 கூற்றுக்காய் வாணாள் ஓட்டிக்
 குற்றுயி ராவோர் தம்மில்
 நூற்றுக்கு நூறு பேரும்
 நுண்கலை கற்று மாற்றார்
 போற்றவே வாழும் நன்னாள்
 பொருந்திடச் செய்வே னின்றே

வீட்டினில் வட்டிக் காசால்
விருந்துண்ணும் வீணர்க் காகக்
காட்டினில் தோட்டந் தன்னில்
கருத்துடன் உழவர் பட்ட
பாட்டினநற் பயன னைத்தும்
பறிபட்டுப் பரத விக்கும்
நாட்டில்நல் லாட்சி கோலி
நலமுறச் செய்வே னின்றே.

ஆரியப் பொய்யாம் புல்பூண்
டடர்த்தியாய் முளைத்த தாலே
சீரிய தமிழ்க்கோட் பாடாம்
செழும்பயிர் வளர்ச்சி குன்றிக்
கோரிய பயன்பெ ருமல்
குன்றிய மக்க ளோங்கப்
பாரினில் அறிவா ராய்ச்சி
பரவுதல் செய்வே னென்றே.

ஆங்கிலக் கல்விப் பண்பும்
 அமைந்தகம் புறமென் றேதும்
 ஓங்கிய தமிழின் பண்பும்
 உள்ளத்தி லொன்ற என்றும்
 தூங்கிய நேர மன்றித்
 தூயஅக் கவிஞன் தன்னை
 நீங்காது வைத்துக் காக்கும்
 நிலையான நேசன் நந்தன்.

நந்தன், கவிஞனின் கலக்க நிலையறிதல்

“காலையைக் காட்டி வந்த
 கதிரவன் பகலும் காட்டி,
 மாலையைக் காட்டி, மெல்ல
 மலையிடை மறைய லானான்;
 ஆலையில் கரும்பு போலென்
 அகம்மிக நைய நீரோ
 வேலையிங் கெதுவு மின்றி
 வீற்றிருக் கின்றீர்,” என்றான்.

நூறென்று நுவலத் தக்க
 நுவலுதற் கரிய காட்சி
 வேறென்றும் காணா னாகி
 வேதனை யொன்ற நெஞ்சில்
 சோறின்றி நீரு மின்றிச்
 சோர்வொன்றி, யன்று தன்மெய்
 ஊறென்று மென்றும் ஓரா
 துணர்வொன்றி இருந்தான் தானும்,

“பித்தனென் றென்னை யேசிப்
 பேசுவர் பெரியோ ரேனும்,
 செத்தொழிந் திடுதல் இன்றென்
 செயல்;செத்த பின்நீ செய்தல்,
 சித்தனிங் கிறந்தான்; காக்கும்
 சிவமாகித் திரும்பி னானென்
 றுத்தம! உடனே சென்றிவ்
 ழுரினர்க் குணர்த்தல்,” என்றான்.

“சிவ சிவா, இச்சொல் என்றன்
 செவிபடச் செப்ப வேண்டாம்;
 தவசியும் ஆனீர்; உம்மைத்
 தமயனாய்க் கொண்டுள் ளேன்யான்;
 ‘கவசமிக் காசி னிக்குக்
 கவிஞனே’ என்பர் கற்றோர்.
 அவசிய மாயின் முன்னன்
 ஆருயிர் தருவேன்,” என்றான்.

“சோற்றிலே சுவையைக் காணார்;
 சுகங்காணார்; சோர்வுற் றோராய்க்
 காற்றிலே, வெயிலில் பெய்யும்
 கடும்பனிக் குளிரில், நாளும்
 சேற்றிலே திரிந்தும், நின்றும்,
 செய்வன அனைத்தும் செய்தே
 மாற்றிலா துழைக்கும் மக்கள்
 மனம்நொந்து மடிதல் கண்டும்,

வறுமையைப் பிறர்க்குத் தந்து,
வளனெலாம் நமக்குத் தந்து,
சிறுமையைத் தீர்த்துத் தெய்வம்
சிறந்திடச் செய்த தின்னும்
மறுமையும் நல்கு மென்றே
மகிழ்ந்துகொண் டாடச் செல்லும்
திறமையர்க் கென்றும் தீராத்
தேவையித் திருக்கோ வில்கள்.

பணம்மட்டும் பெற்றுக் கொண்டு
பாவத்தைத் தீர்க்கும் நல்ல
குணம்மட்டும் கொண்ட தெய்வம்
குளக்கரைத் தெய்வ மென்று
மணிமட்டும் அடித்துக் கொண்டே
மனிதருக் கெடுத்துக் கூறும்
பணிமட்டும் புரிவா யாயின்
பணம்கொட்டிக் கிடக்கும் நந்தா!

தாயேனும், தந்தை யேனும்,
தமரேனும் தவிக்க விட்டு
நோயேனும் நோக்கா டேனும்
நொய்தினில் பற்ற நொந்து,
சேயேனும் தாயே னுந்தான்
செத்தொழி யாமல் காக்க
நீயேனும் நானே னும்இந்
நெறிபற்றல் நேரும்," என்றான்.

“முள்ளினை முள்ளைக் கொண்டே
 முறியாமல் களைத லொன்று,
 கள்ளனைக் கள்ளற் கொண்டே
 கண்டுகைப் பற்ற லொன்று;
 தள்ளுவோ ரில்லை யேனும்,
 தக்கநற் செயல்க ளுக்குத்
 தெள்ளியோ ரிவ்வு பாயம்
 தேர்ந்திடார்” என்றான், நந்தன்.

‘கலகல’ எனந கைத்துக்
 கடிந்திது சொல்வான்: “நந்தா!
 பலபல நூல்கள் கற்ற
 பண்டிதன் கௌடில் யன்தான்
 ‘நிலவுல காள்வோர் செல்வம்
 நெறியிது சேர்க்க’ என்றான்.
 நலமல என்று நீயும்
 நாடாது மறுக்கின் ருயால்.

கறுப்பிது சிவப்பி தென்று
 கண்கொண்டு காணு முன்னே
 மறுப்பது செய்தாய், நந்தா!
 மதிக்கிறேன் உன்னை; ஆனால்
 பொறுப்பதற் கில்லை; இன்றே
 பொருந்திடும் நல்ல யுக்தி
 வெறுப்பது விளைவ தற்குள்
 வேறு நீ கூறாய்,” என்றே.

கொழுந்துவிட் டெரிய வந்த
கோபத்தைக் குறைத்துக் கொண்டே,
அழுந்திய பசிவ யிற்றை;
அடிக்கடி கிள்ள வேதான்
எழுந்தனன் கவிஞன் மெல்ல;
இதைக்கண்ட நந்தன், இன்புற்
றிழந்ததன் செல்வம் மீண்டும்
எய்தினான் எனவே நின்று,

“ ‘எப்பொருள் எத்தன் மைத்தாய்
இருப்பினும் இதய மார
அப்பொருள் தன்னில் உள்ள
அரும்பொருள் அறிக’ வென்றே
செப்பிய வள்ளு வன்சொல்
சிந்தையில் எழுவே மாற்றம்
இப்பொழு துரைத்தேன்; குற்றம்
எனின் இது பொறுப்பீர்!’” என்றான்.

கதிரவன் மறைவும்,
கவிஞன் நுகர்ச்சியும்

அரும்பெரும் கவிஞன் ஏதும்
அருந்தாமல் இருத்தல் கண்டும்,
பரம்பரை யாகக் காக்கும்
பார்மகள் பரிவு குன்றி
இரும்பன நெஞ்ச ளாகி
இருந்தனள், கெட்டா ளென்று
பெரும்படை கொண்டுவெய்யோன்
பிரிந்தனன், எனம றைந்தான்.

வரையற்ற பரிதி யோடும்
வானத்தில் படிந்தி ருந்த
கரையற்ற கவின னைத்தும்
கரைந்துபட் டொழுக வேதான்,
உரையற்று நீன்று நோக்கி
உள்ளங்கொள் ளாத மட்டும்
புரையற்றுப் புலவன் வாரிப்
புலன்கொளப் பருக லானான்.

கவிஞனின் தாகம்

கணப்பொழு திருந்த தன்பின்,
கவிஞன் தன் கருத்தை மாற்றி,
“தணிப்பதற் கியலாத் தாகம்
தனிப்பட என்னைப் பற்றிப்
பிணிப்பது போலும் நந்தா!
பெரும்பொருள் இருந்தால் தீரும்;
மணப்பதற் கேது வாய்நாம்
மகிழ்ந்திடும் செயலுக்” கென்றான்.

கவிஞன் நந்தனுடன் இல்லுக்கேகல்

“அனைத்தையும் பேச லாம்நம்
அகத்தினில் சென்ற மர்ந்து;
மனத்தினில் பாரம் வேண்டாம்;
மாழையும் மறைதல் காணீர்!
இனித்தனித் திருந்தால் நம்மை
இருள்தூழ்ந்து கொள்ளும் அண்ணா”
எனத் துணிந் துரைத்தான், நந்தன்.
இயங்கினான் கவிஞன் மெல்ல.

சாந்தி, கவிஞனை எதிர்நோக்கல்
காலையில் எழுந்து சென்ற
கவிஞரும் திரும்பக் காணோம்;
நாலையும் அறிந்த என்றன்
நாயகன் அவரைத் தேடும்
வேலையில் முனைந்தார்; எல்லாம்
வேதனை யாயிற் றென்றே,
சாலையில் விழியை வைத்துச்
சாந்தியும் நின்றாள் இல்முன்.

நந்தன், சாந்தியின் நிலையைக் காணுதல்
மாந்தளிர் மேனி ஒக்கும்;
மதிமுக மொக்கும்; மங்குல்
கூந்தலை ஒக்கும்; நீலம்
கூர்விழி ஒக்கு மேனும்,
ஏந்திய கொங்கைக் கொப்பும்
இடைக்கொப்பும் இன்னொன் றில்லாச்
சாந்தியின் நிலையைக் கண்டு
சஞ்சல முற்றான் நந்தன்.

சாந்தி, நிகழ்ந்ததை வினவுதல்
நகையொன்றில் லாத நங்கை
நறுமணங் கமழும் முல்லை
முகையொன்றி முகிழ்த்த போலும்
முறுவல்பூத் துவகை எய்தி,
“பகையொன்று மின்றி யெம்மைப்
பகல்துன்ப முறுத்திற் றின்று;
வகையொன்று மின்றி நன்றாய்
வருந்தினோம் நாங்கள்,” என்றாள்.

“சொல்லுக்குத் தோற்ற தின்றித்
தொல்லுல கெல்லாம்” என்று
‘கல்’லெனச் சிரித்து விட்டுக்
கால்முகம் கழுவு தற்காய்க்
கொல்லைக்குள் செல்ல லானார்
கொழுநனும் கவிஞன் தானும்;
இல்லுக்குள் விரைந்து சென்றாள்
எழில்வடி வான நல்லாள்.

மணையிட, வந்தோர் குந்த,
மடமயில் இலைகள் போட்டுப்
பணிவுடன் சோறும் சாறும்
பசுவின்னெய் பொரிய லோடும்
உணவிட, உரையா டாமல்
உண்டெழுந் தமர்ந்த தன்பின்,
துணிவுடன் கேட்டாள்: “இன்றித்
தொல்லையேன் தோன்றிற்” நென்றே.

நந்தன், சாந்தியின் சம்மதம் கேட்டல்
“நெல்லையும் பதரை யும்நாம்
நேர்நிறை யாகக் கூட்டித்
தில்லையோன் அருளால் விற்றுத்
திருவாளர் ஆன தாலே,
‘தொல்லையோ தொல்லை’ யென்று
தொழிலாளர் போடும் கூச்சல்
எல்லையைக் கடந்தொ லிககும்
எதிரொலித் தொல்லை! நிற்க,

கவியுறு செல்வ மெல்லாம்
கவினுறக் கண்டார்; கற்கச்
செவியுறு செல்வ மெல்லாம்
செம்மையாய்ச் செய்து தந்தார்;
புவியுறு செல்வ மான
பொருளின்னு வேண்டு மென்று,
சவியுறத் தெளிந்தோய்! இன்றுன்
சம்மதம் எதிர்பார்க் கின்றார்.

‘சாதலே நேர்ந்த போதும்
சான்றவர் வந்து கேட்டால்
ஈதலே நேர்மை’ என்போர்
ஈன்றனர் உன்னை! நீயும்
ஓதலே நேர்ந்தாய்; இன்னும்
உறுவதை உணர்ந்து நன்மை
ஆதலே நேர, மேலே
ஆவன செய்வாய்” என்றான்.

சாந்தியின் பணிந்த மொழி
நந்தனில் வாறு கூற
நல்லதென் றமர்ந்து, நன்றாய்ச்
சிந்தனை செய்த பின்னர்
சிரித்தவள் வினவ லானாள்:
“விந்தைதான் எல்லாம்; நீங்கள்
வீட்டுக்குத் தலைவர்; இன்று
சொந்தத்தா ரத்தை யேனோ
சோதனை செய்வ” தென்றே.

நந்தன், காரணம் கூறல்

“ஐந்தல்ல, பத்தும் அல்ல
ஐம்பதும், நூறும் அல்ல;
சொந்தத்தில் தொழிலொன் றின்றிச்
சொத்துள்ளோர்க் காயுழைத்து,
நொந்துவந் தோர்கட் கெல்லாம்
நோய்தீர்த்து வாழச் செய்ய-
சிந்தித்துச் செப்பாய், - அன்பே!
சிலலட்சம் செலவி” தென்னுன்.

“ ‘கோடியே எனினும் கொண்ட
கொள்கைக்குப் பெரிதன்’ றென்று
பாடிய கவிஞர் தம்மைப்
பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு,
நாடியே நன்மை தீமை
நாப்பேசக் கூட வேண்டாம்;
கூடுமேல் உள்ள தெல்லாம்
கொடுப்பதே பெருமை யாகும்.

அடுப்பதை அறிந்து கூறும்
அறிஞர்கை தாழ வேகாம்
கொடுப்பது கூடக் குற்றம்;
குறித்ததைக் குறுக்கீ டின்றி
எடுப்பதற் கேற்ப, நல்ல
ஏற்பாடு செயல்மே” லென்று
படிப்பதை யெல்லாம் ஆய்ந்து
படித்தவள் பகரக் கேட்டார்.

சாந்தி 'தந்தேன்' என்று உரைத்தலும்,
நந்தன் அவளுயர்வை வியத்தலும்

“திரண்டதன் செல்வ மெல்லாம்
தேசத்தின் நன்மைக் கென்றே,
மருண்டமான் அனைய நோக்கம்,
மாமயில் அனைய சாயல்,
சுருண்டுநீண் டடர்ந்த கூந்தல்
சொற்செல்வி சொன்ன சொற்கள்
இருண்டதோர் வீட்டில் ஏற்றும்
இணையற்ற விளக்கென் கோயா ன்

பசும்புல்லும் கருகக் காய்ந்த
பாரிடைப் பருவம் வாய்த்து,
விசும்புவந் தெளிதில் பெய்து
விதைப்பிடும் மழையி தென்கோ?
நிசம்பொய்யை ஓர்ந்து ரைத்த
நீதிமான் மொழியி தென்கோ?
வசம்புனைந் துரைக்கும் வன்மை
வாய்த்திலேன் அம்ம! யானும்.

நெல்லிலே வளரும் புல்லாய்
நீணிலத் திருப்போ ரெல்லாம்
கல்லிலே தெய்வங் காணக்
கழிக்கின்ற காலத் தில்யான்,
இல்லிலே இல்லா ளாயென்
இதயத்தில் இருந்து வாழ்வாள்
சொல்லிலே, தெய்வ மொன்றோ
சுவர்க்கமுங் கண்டே னன்றோ!”

என்றனன் மகிழ்ந்து நந்தன்.
இசைந்திருந் தெல்லாம் கேட்ட,
குன்றின்மீ தொளிர வைத்துக்
கொளுத்திய விளக்கன் னேனும்
'நன்றிது, நன்றி' தென்று
நகைமுகம் காட்டித் தூங்கச்
சென்றனன். நந்தன் மெல்லச்
செல்வியின் கையைப் பற்றி,

“சொல்நலம் பெற்ற உன்னைத்
துணைவியாய்ப் பெற்ற தாலே,
தொல்நலம் பெற்றிவ் வூரும்
துயர்நீங்கப் பெறுவ தொன்று;
இல்நலம் பெற்று நாமும்
இசைநனி பெறுவ தொன்று;
பல்நலம் பெற்றேன், வைத்தேன்
பவளத்தில் முத்தம்,” என்றான்.

மூன்று

கவிஞன், மகவேந்திய ஏழைத்
தாயின் வரவுபார்த்திருத்தல்

கரவுதான் கொண்ட தேனும்,
கணக்காக வந்து செல்லும்
இரவுதான் கழிந்து, மெல்ல
எழுந்ததும் கவிஞன் ஏங்கிப்
பிரிவுதான் இன்றி, நேற்றும்
பிள்ளையை ஏந்திச் சென்றாள்
வரவுதான் பார்த்த வாறே
வாசலில் வந்து நின்றான்.

செம்மைசெய் கணவ னற்றாள்;
செயலற்றாள்; செல்வ மற்றாள்;
கிம்மதி யற்றாள்; வாழ்வில்
கிலையற்றாள்; நேர்வ ரென்ற
தம்மவர் தயவும் அற்றாள்;
தானும்தன் மகவு மாக
விம்மலை யுற்றுக் கூலி
வேலைக்குச் செல்ல லுற்றாள்.

கவிஞன் அவளை அழைத்தல்

ஒழுக்கமே உருவ மாகி,
உண்மையே பெண்மை யாகி,
இழுக்கமின் றெய்தப் பல்வே
றின்னலுக் குறையு ளாகி,
வழக்கமாய் வழியி லென்றும்
வருபவள், அன்றும் வந்தாள்;
பழக்கமே இலையென் றாலும்
பாவலன் வரவழைப்பான்.

நல்லவர் கண்ணில் பட்டோர்
நலமுறல் உண்மை யென்றும்,
அல்லவர் கண்ணில் பட்டோர்
அலமரல் தப்பா தென்றும்
சொல்லுவார் கண்ணுக் கன்றிச்
சுயமான மேற்கோ ளொன்று
பல்லவர் கண்ணுக் கும்தென்
பட்டது போலும் அம்மா!

‘கங்கைதான்’ எனவே நெஞ்சில்
கருணைதான் பெருக நின்று,
“தங்கையே!” என்ற சொல்லில்
தாயன்பு வடியக் கேட்டே,
அங்கையில் கஞ்சிச் செப்பும்,
அகத்தினில் பணிவும் தாங்கி
நங்கையும் நின்றாள், கண்டாள்;
நடந்துதான் அருகில் வந்தாள்.

நந்தன் வருகையும்
அவளுக்கு ஆறுதல் கூறலும்
தேசம்தன் சொந்த வீடு;
தீனர்திக் கற்றோ ரேதன்
பாசத்துக் குரிய மக்கள்;
பரிவுகொண் டிடையீ டின்றிப்
பேசிப்பே ணுவதே என்றும்
பெருங்கடன் என்போன், இன்று
வாசலில் யாரை யோதான்
வரவழைப் பதனைக் கேட்டான்.

வந்தவர் தம்மைக் காண
வாசலில் வந்து நின்ற
நந்தனைக் கண்டந் நங்கை
நாணினள் தலையைத் தாழ்த்த,
முந்தியே நந்தன் சொன்னான்:
“முகவாட்டம் தவிர்ப்பா யம்மா!
இந்தவீ டின்று தொட்டே
ஏழைகட் குரிய தாகும்!

குழந்தையும் நீயும் இங்கு
கொஞ்சநாள் வரையும் தங்கி,
வழிந்திடும் கண்ணீர் முற்றும்
வற்றிய பின், வாழ வில்முன்
இழந்தவுன் நலத்தை மீண்டும்
எய்திடச் செய்வே” மென்று
மொழிந்தான். “தெய்வம் இன்று
முறைசெய்த” தென்றாள், நங்கை!

சாந்தி அவளை உபசரித்தல்

கணவனும் கவிஞ னும்தான்
கரைசேர்த்து விட்ட பெண்ணைக்
குணவதி யான சாந்தி
குறைநிறை வாக்க வந்து,
துணிவுதன் செயலில் தோன்றத்
தூய்மையும் முகத்தில் தோன்ற
அணவீனின் றவள்கை பற்றி
அழைத்தகத் துக்குள் சென்றாள்.

தன்னேரில் லாத சாந்தி
தலையாய பணியாய் முந்தி,
வென்னீரில் குளிக்கச் சொல்லி
வேண்டுவ விரைந்து தந்து,
நன்னீர உடைகள் நல்கி
நகைமுக மாக்கி நக்குப்
“பொன்னீர ரானீர், உன்றன்
புதல்வனும் நீயும்,” என்றாள்.

துன்பநீக்கமும் இன்பஆக்கமும்

கடும்பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்தோர்
காவிரிக் கரையைக் காணின்,
இடும்பைதா மனைத்தும் நீங்கி
இன்புறல் இயல்பா மாறே,
படும்பாடும் தீர்ந்து, நெஞ்சைப்
பற்றிய துயரும் தீர்ந்தால்,
உடம்பாகி உள்ள மாகி
உயர்வாதல் வியப்பா காதே!

காடுண்டு; தோட்ட முண்டு;
கழனியும் தோப்பு முண்டு;
மாடுண்டு; கோழி, ஆடு,
மனிதர்க ளுண்டு; மாடி
வீடுண்டு; விளைவு முண்டு;
வினயமுண் டென்னின் மற்றோர்
கோடுண்டு கொல்லோ நந்தன்
குடும்பத்தி லின்பத் திற்கும்!

செய்தி ஊரில் பரவுதல்

யாரெது செய்த போதும்
அதுகூடிக் குறைந்தப் போதே
பாரதில் பரவு கின்ற
பழக்கத்தால், அன்று நந்தன்
'சீரிது' வென்று செய்த
செய்கையும் செய்தி யாகி
ஊரதில் மெல்ல ஊர்ந்தும்,
ஒடியும் உலவிற் றன்றே.

நாகப்பன்சினமும், கிட்டனின் தீயஇயல்பும்

'கட்டிய கறவை கன்றைக்
காடியில் மாற்றிக் கட்டிக்
கொட்டிலைக் கூட்டிக் கோழிக்
கூட்டையும் சுத்தம் பண்ணி,
இட்டது தொட்ட தெல்லாம்
இருட்டிடும் வரையும் செய்யும்
தொட்டிச்சி எங்கே தான்போய்த்
தொலைந்தாளோ,' என்று நொந்து,

வழிபார்த்து நாகப் பன்தான்
 வைவதைப் பார்த்து வந்து,
 விழிபார்த்து, வீதி பார்த்து,
 விவரமாய் நடந்த தெல்லாம்,
 'குழிபார்த்துத் தள்ளி மேலே
 குதிரைமண் கொட்டிற்' றென்னப்
 பழிபார்த்துப் போட்டான், கூறிப்
 பக்கத்து வீட்டுக் கிட்டன்.

குட்டுவோன் கூடச் சேர்ந்து
 கொள்ளுவான்; குன்றி னோன்மேல்
 கட்டுவான் கச்சை; காட்டிக்
 கைக்கூலி கறப்பான்; சும்மா
 திட்டுவான்; சமயம் கிட்டின்
 திருடுவான்; மாட்டிக் கொண்டால்
 முட்டுவான், கண்கா னாமல்
 முதேவி யான கிட்டன்.

சிந்தித்துச் செயல்ப டாத
 சீமான்நா கப்பன் சீறி
 நிந்தித்த தனைத்தும் கூட்டி
 நெஞ்சில்வைத் தெடுத்துக் கொண்டு,
 சந்தித்து நந்த னைத்தான்
 சரக்குமக் கான தென்று
 வந்தித்து விற்க அன்றே
 வகைசெய்து கொண்டான் பாவி!

கிட்டன் மறைந்து கேட்டல்

பாரியை யொத்து யர்ந்த
பண்புடை நந்த னைத்தான்
கோரிய படியே கண்டு
குப்பையைக் கொட்ட வந்தோன்,
சீரிய கவிஞ னேதோ
செப்பிக்கொண் டிருக்க அங்கே
கீரியைக் கண்ட பாம்பாய்க்
கிளம்பினான் மறைந்து நின்றான்.

கவிஞன் உரைத்த பொருளுரை

“சோற்றுக்கும் சாற்றுக் கும் தான்
சொல்லொணாத் துயர முற்று,
நூற்றுக்குத் தொண்ணூற் றென்றும்
நோஞ்சான்க ளாகி யின்று,
மாற்றுக்கோர் மருந்து மின்றி
மனம்மாழ்கி மடிதல் கண்டும்
ஏற்றுக்கொண் டறிஞர் சும்மா
இருப்பதும் இயல்வ தாமோ!

நீடிய தெய்வந் தன்னை
நெஞ்சிலே நிலையாய் வைத்துக்
கூடிய மட்டும் நல்ல
குறிக்கோள ராகி, ஊரில்
வாடிய மனிதர் கட்கு
வாழ்க்கையில் உதவி வாழ்வோர்,
தேடிய போதும் இந்தத்
தேசத்தில் ஒருவர் காணோம்.

பாடிங்கு படுவோர் நொந்து
 பட்டினி கிடந்து சாக
 நாடெங்கும் நாவல் லோர்கள்
 நயமான தமிழில் நாளும்,
 மாடங்கள் கட்டி வாழும்
 மனிதர்கள் சிலருக் காகக்
 'கோடங்கி' எனப்பு ராணக்
 கும்மாளங் கொட்டக் கண்டீர்!

கண்பெற்ற பயனாய் ஆயும்
 கல்விப்பற் றறவே யற்று,
 பெண்பற்றைப் பெரிதும் தூற்றிப்
 பெரும்பொருள் பற்ற வுள்ள
 மண்பற்றை மறுத்துப் பெற்ற
 மக்கள்பற் றறுக்கக் கூறும்
 பண்பற்ற பக்திப் பற்றால்
 பாரதம் பாழா யிற்று !

ஊழ்வினை யென்னுஞ் சொல்லின்
 உறுபொரு ளறியா தோராய்ப்
 பாழ்வினை பலவும் பண்ணிப்
 பணக்கார ராவோ ரேதான்,
 தாழ்வினை பெருக்கி நாட்டில்
 தரித்திரம் பெருக்கி வைத்து
 வாழ்வினை குன்ற இன்றும்
 வருத்தத்தை விளைவிப் போர்கள்..

ஆயினும், இனிமே லேனும்
அகம்நொந்து வருவோர்க் கெல்லாம்
தாயெனத் தந்தை யென்னத்
தம்பதி யான நீவிர்
நோயினைத் தீர்த்து வாழ்வை
நுகர்ந்திடச் செய்வீ ராயின்,
மாயினும் மாயாக் கீர்த்தி
மணம்பெற்றுக் கமழ்வீ” ரென்றே.

கேவலம் வறுமை துன்பம்
கிளைத்திடும் விதங்கள் பற்றி
ஏவலர் சாந்தி நந்தன்
இதயங்கள் தெளியும் வண்ணம்,
பாவலன் பேசக் கேட்டுப்
பரவசப் பட்டோ ராகி
ஆவலே வடிவா யங்கே
அமர்ந்தவா றினிதி ருந்தார்.

நாகப்பன் தன் தம்பியீது பழிகூறல்
சின்னப்பன் ஊரில் கொஞ்சம்
செல்வாக்கும் உடையோன் கூடப்
பொன்னப்பன் தெருவில் நின்று
போக்காகப் பேசும் போது,
தன்னொப்பொன் றில்லோன், ஊர்க்குத்
தலைவன்நா கப்பன் பார்த்தே,
“என்னப்பன் மாரே! சற்றிங்
கிருவரும் வருவீர்,” என்றான்.

'நீருக்கு நிலமா தாரம்;
 நிலத்தின்மேல் உழுது செல்லும்
 ஏருக்கும் எருதா தாரம்'
 என்னவே, இருந்து வாழும்
 ஊருக்கா தார மாயிங்
 குள்ளவன் வரவழைத்தால்,
 யாருக்கும் மறுத்துக் கூற
 ஆதார மெனவொன் றுண்டோ?

அப்பன்க ளிரண்டு பேரும்
 அழைப்பினுக் கிணங்கிச் செல்ல,
 ஒப்பமாய் அமர வைத்தன்
 றுபசார மாக மூன்று
 'கப்பு'கள் காப்பி சூடாய்க்
 கடுகவே கொணர ஏவிச்
 சப்பியே உறிஞ்சி ஆரச்
 சாப்பிட்ட பிறகு சொல்வான்:

"தம்பியும் தமயன் நானும்
 தனித்தனி தானென் றாலும்
 வம்பொன்று மின்றி நேற்று
 வரையிலும் வாழ்ந்தா யிற்று.
 கம்புகட் டாரி தூக்கும்
 காலமுண் டாயிற் றின்று;
 நம்புவீர் என்சொல்; சென்று
 நந்தனுக் குரைப்பீர்!" என்றான்.

திடுக்கிட்டு வரலா றேதும்
தெரியாத இரண்டப் பன்கள்,
“படிக்கட்டும் தம்பி யென்று
படிப்பித்தீர்; பாகம் கூடக்
குடிக்கொட்டும் விதமாய்ப் பங்கிக்
கொடுத்துள்ளீர்! கோப தாபம்
கிடக்கட்டும்; நடந்த தென்ன?
கேட்கின்றோம், சொல்வீர்” என்றார்.

“ ‘உன்வீட்டுக் காரன் செத்தான்,
உதவுவோர் இல்லை’ யென்றே
பின்வீட்டுக் கந்தன், அந்தப்
பெண்ணையிங் கழைத்து வந்தே
என்வீட்டில் வேலை செய்ய
இருத்தினான்; இன்று நந்தன்
தன்வீட்டுக் கழைத்துக் கொண்டான்;
தவறிது! தாங்கேன்,” என்றான்.

நாகப்பனுக்கு அறிவுரை

“ ‘கத்தியும் கம்பும் தூக்கிக்
கைகலந் திடுதல் என்றும்
உத்தமர்க் குரிய தன்’றென்
றுரைத்திடு வார்கள் சான்றோர்;
சித்தத்தில் வைக்க ஏலாச்
சிறியதைப் பெரிய தாக்கின்
பத்தியம் கெட்ட நோயாய்ப்
படுத்திடும் ஆன்றோ? மேலும்,

கலைஞனென் றெருவன் வந்து
கால்வைத்த முதலாய் ஊரில்,
உலைஞரென் றுள்ளோ ரெல்லாம்
உடலுளம் மலரு கின்றார்.
விலைஞரும் வியாபா ரத்தில்
விலையேற்றி இறக்கஞ் செய்யார்;
கொலைஞரும் கூடக் கொஞ்சம்
குணங்காணு கின்றார்” என்றார்.

‘என்னப்பா’ என்னும் முன்பே
எழுந்துவேல் கம்பை ஏந்தும்
பொன்னப்பன் கூட இன்று
பொறுமையை உபதே சித்தால்,
மன்னிப்ப தன்றி வேறு
மார்க்கங்கா னாநா கப்பன்
உன்னிப்பாய்க் கேட்டுக் குந்தி
உளங்குன்ற, எழுந்து சென்றார்.

கிட்டன் நாகப்பனைக் கண்டு
கவிஞன் உரைத்த மொழி கூறல்
இருவரும் எழுந்து செல்வ
தெதிர்பார்த்த படியே அந்தத்
தெருவினில் பதுங்கி நின்ற
திருடன்தீக் கொள்ளி, முற்றும்
நரிவருக் கத்தைச் சேர்ந்த
நஞ்சினை யொத்த கிட்டன்
வருவதை நாகப் பன்தன்
வருத்தமும் தீரக் கண்டான்.

மனம்மனம் ஒத்துக் கூடி
 மகிழ்ச்சியாய் வாழ வுள்ள
 கனம்தயை உண்மை ஊக்கம்
 கடமைகை யறவே விட்டுச்
 சினம்செருக் காசை துது
 செயல்வேறு சொல்வே றுனோர்
 'இனம்இனத் துடனே' யென்ப
 தென்றென்றும் மெய்தான் போலும்.

கொட்டிய தேளைப் பற்றிக்
 கொடுக்கொடித் தெறியா விட்டால்,
 மட்டற்ற தோல்வி! யென்றே
 மனம்நொந்து மறுகி னோன்தான்
 குட்டியைக் கண்ட கூனல்
 குரங்கென இளிக்கக் கண்டு,
 கிட்டனும் அமர்ந்து நெஞ்சம்
 கிளுகிளுப் புற்றுச் சொல்வான்:

"வேருக்கு வென்னீர் விட்டே
 வெளியார்க்குத் தெரியா வாறிப்
 பாருக்கு நலத்தைப் பண்ணும்
 பயன்மரம் படவைத் தல்போல்,
 தேருக்கும், முருகன் கோவில்
 திருவிழா வுக்கும், 'இந்த
 ஊருக்குத் தலைவர்' என்னும்
 உரிமைக்கும் உலைவைப் பாராம்.

சிலையினில் இலையாம் தெய்வம்;
‘சிவன்அரி’ என்ப தெல்லாம்
கலைஞனின் கைச்ச ரக்காம்;
கஞ்சியில் லாமல் சாகும்
புலையனும், வேதம் ஓதும்
புரோகிதன் என்போன் தானும்
தலைமுக்கு வாய்கண் னாதி
தனில்சம மாளோர் தானும்!

தொன்னெறி யெல்லாம் மெல்லத்
தொடர்ந்தினித் தொலையு மாறே
தன்னுணர் வின்றி அந்தத்
தலைக்கனம் ஏறி னேனும்,
சின்னவர் பெரியோ ரெல்லாம்
சேர்ந்துநின் றிருக்கும் போதே
சொன்னதைக் கேட்டேன், நெஞ்சில்
சுறுக்கெனத் தைத்த” தென்னுன்.

நான்கு

அதிகாலையில் நந்தன்
வயலுக்குச் சென்று பயிர் காணுதல்
திருப்பங்கள், கோணல் மாணல்
சேறிடை விரவி யுள்ள
வரப்புகள், வாய்க்கால் தோறும்
வழக்கம்போல் அன்றும் காலை
செருப்புகள் இருக்கக் காலில்
சிறுபோதும் வீணா காமல்
விருப்புடன் நடந்து சென்றான்,
வேளாள னான நந்தன்.

வயலிடைத் தண்ணீர் பாய்ந்து
வடிவதும், வடிந்த நீரில்
கயலிடை யேறி நீந்திக்
களிப்பதும், கவன மாக,
இயலிடை இசையில் தேறி
இன்புறும் மகளிர் போலச்
செயலிடை எருமண் நீரால்
செழித்திடும் பயிரைக் கண்டான்.

செடிகொடிகள் தழையற்று நின்றல்
 கடைகடை வேலிக் காலில்
 கவினொடும் பூத்தி ருந்த
 செடிகொடி யனைத் தும், மக்கள்
 செல்வத்தின் செழுமைக் காக,
 நடவிடைத் தம்பால் உள்ள
 நார்தழை உரமாய் நல்கிக்
 கொடைமடம் பட்ட வள்ளல்
 குமணன்போல் நிற்கக் கண்டான்.

பறவைகள், மீன்களை உணவாக்கிக் கொள்ளல்
 கருகாது வெயிலில் மேனி,
 குலையாது காற்றில் கூந்தல்,
 உருகாது துன்புற் றோருக்
 கோங்காது கடனைத் தந்தே,
 அருகாது வட்டி வாங்கி
 அயராது தின்பா ரைப்போல்
 குருகாதி மீனைக் கண்டே
 குலையாது குத்தக் கண்டான்.

வாழையும் கரும்பும் காண்டல்
 கலைதள்ளி விட்டோர் வாழ்வில்
 கம்பலை காய்த்து முற்றி
 நிலைதள்ளித் தலையைத் தாழ்த்தி
 நிலம்நோக்கி நிற்ப தேபோல்
 குலைதள்ளி நிற்கும் வாழைக்
 கொல்லையைக் குளிர நோக்கி,
 'விலைதள்ளி விராடல் கூட
 வீடிடம் கொள்ளா' தென்னான்.

அரும்பிடும் பருவ மென்ன?
 அறுபது வயதா னோரும்
 விரும்பிடும் வெல்லம் காய்ச்ச
 விளைந்துவெட் டிக்கொ ணர்ந்த
 கரும்படும் ஆலை, தோட்டம்,
 காடென அனைத்தும் சுற்றித்
 திரும்பிடும் போது தன்னைத்
 தேடியே மூவர் வந்தார்.

தன்னைத் தேடிவந்த மூவரை
 யாரென வினவுதல்

கற்றையங் கதிரோன் மெல்லக்
 காயினும், கழனி காடு
 சுற்றிய தாலே கொஞ்சம்
 சோர்ந்தவ னாகி நந்தன்
 நெற்றியில் வியர்வை பூப்ப
 நின்றவன் உற்று நோக்கி,
 “முற்றிலும் புதியீர்! என்னோ
 முன்னிட்டு வந்த” தென்றான்.

மூவர், வந்த காரியத்தை மொழிதல்
 “பல்லடத் திற்குத் தெற்கே
 பாதிரிப் புத்தூர், சால
 நல்லிட மெனினும், ஐயா!
 நான்கைந்து வருட மாகப்
 புல்லொடு பூண்டும் காயப்
 பொய்த்தது வானம்; இன்றெம்
 இல்லிட மெல்லாம் ஏதும்
 இல்லாத இடமா யிற்று.

வீடுதான் வெறுமை யேனும்
 வேதனை சகித்துக் கொள்வோம்,
 காடுதான் உழவு பண்ணக்
 கண்கண்ட தெய்வம் போன்ற
 மாடுதான், கறவை கன்று
 மற்றகால் நடைதாம் மாண்டால்
 ஓடுதான் எடுத்தி ரந்தெம்
 உயிர்வேண ஒப்பா துள்ளம்.

‘வேளாளன்’ எனவே தோன்றி
 வேண்டுவ பிறர்க்கு நல்கித்
 தோளாளத் துணையாய்க் கொண்டு
 தொன்றுதொட் டின்று காறும்
 தாளாள னாக வாழ்ந்தோன்
 தானிரந் துயிரைக் காத்தால்
 நீளாழக் கடலால் சூழ்ந்த
 நிலமாள்வார் உண்டோ பின்னும் !

இல்வேண்டி இருந்தோம், இன்புற்
 றினைக்காமல் பாடு பட்டுச்
 சொல்வேண்டி வாழ்ந்தோம்; இன்றும்
 சொல்லொணாத் துயரம் உற்றும்
 நெல்வேண்டி நின்றோ மில்லை;
 நேர்மையாய் விலையைத் தந்தே
 புல்வேண்டி வாங்கிச் செல்லப்
 புறப்பட்டு வந்தோம்,” என்றார்.

நந்தன் அவர் குறைகேட்டு
மனைக்கு அழைத்துச் செல்லல்

தீச்சொலொன் றேனும் இன்றித்
தித்திக்கும் தமிழில், வந்தோர்
பாச்சலும் பதும்ப லற்றுப்
பழங்குடிப் பெருமைக் கேற்ற
பேச்சுக ளாடக் கேட்டுப்
பெரிதுளங் கனிந்த நந்தன்
முச்சினை ஆர விட்டு
முகமலர்ந் தினைய சொல்வான்.

“சாலவும் மகிழ்ச்சி; நீங்கள்
சாற்றிய தனைத்தும் கேட்டால்,
சீலமுள் ளோர்கள் கண்ணீர்
சிந்துவர்; மேலும் நின்று
காலம்வீ னாக்கல் வேண்டாம்;
கடுகநம் மனைக்கு வாரீர்;
ஏலும்நும் குறையைத் தீர்க்க
என்னுலிங்” கெனவே, சென்றார்.

சாந்தி, விருந்தோம்புதல்

உழவினா ல் ஊரை வென்ற
உத்தம னோடும், வந்த
வழியினா ல் வருந்தி னோரை,
“வாருங்கள் ஐயா!” வென்று
விழியினா ல் வேலை வென்றாள்
வினயமும் பணிவு மான
மொழியினா ல் உலகை வெல்ல
முன்வந்து வரவை ஏற்றாள்.

வெளிப்பண்பு காட்டத் தக்க
 விலைமதிப் புடைய ஆடை,
 வளப்பண்பு காட்டத் தங்கம்
 வயிரமாய் அணிந்தும் பூண்டும்
 ஒளிப்பண்பு காட்ட மாட்டா
 துருகுவார் கண்டு நாண
 உளப்பண்பு காட்டிச் சாந்தி
 உலகுக்கோர் விளக்க மாணாள்.

மருந்தாகித் தப்பா நல்ல
 மரமொத்தார் மனையை நாடி
 வருந்தினோர் வந்தார்; நன்றாய்
 வயிரூர உண்டு வாழ்த்த
 விருந்திட்டார்; என்று பன்னி
 விளம்புதல் வீணே! சாலத்
 திருந்தினார் இல்லத் தெல்லாம்
 திருத்தமாய் நடக்கு மன்றோ?

வந்தவர் புல்பார மேற்றிச் செல்லல்
 உண்டபின் எழுந்து நந்தன்
 உவப்புடன் வீட்டுக் கொல்லை
 அண்டையில் இருந்த புல்போர்க்
 கவர்களை அழைத்துக் காட்டி,
 “வண்டியில் பாரம் ஏற்றி
 வகையாகக் கட்டி நீங்கள்
 கொண்டிளிச் செல்வீர்! மெல்லக்
 கொடுக்கலாம் பணத்தை” என்றான்.

“சிறந்தவர் தம்மைக் காணின்
சேவித்துக் கொண்டி ராமல்,
இறந்திடுங் காறும் நாமும்
இவரினும் சிறப்போ மென்போம்;
திறந்தது கண்கள்! இன்று
தெய்வம்போல் உம்மைக் கண்டோம்;
பறந்தது துயரம்; எங்கள்
பணிவான வணக்கம்,” என்றார்.

கிட்டன் வண்டிக்காரரிடம்
கட்டட உபயம் கேட்டல்
புல்லேற்றி வண்டி மூன்றும்
புறப்பட்டுப் போகும் போது,
கொல்லேற்றைப் போலும் வந்து
குறுக்கிட்டு நின்று கொண்டே
கல்லேற்றிக் கோவில் கட்டக்
‘கட்டட உபயம்’ என்ற
சொல்லேற்றிக் கேட்டான், நாகப்
பன்சொன்ன தாகக் கிட்டன்.

வண்டிக்காரர் நந்தனைத்
தெய்வமெனப் புகழ்தல்
“பிழையின்றி நாங்க ளெல்லாம்
பெரும்பக்தி யுடையோ மேனும்,
மழையின்றி, உழவு மின்றி,
மாட்டுக்குத் தீனி இன்றித்
தழையின் றிப், பேணிக் காத்த
தாவரம் வறள, வேறு
வழியின்றி வந்தோம், ஐயா!
வைக்கோலை வாங்கிச் செல்ல.

நொந்திங்கு வருவே ஈர்க் கெல்லாம்
 நோய்தீர்த்து வாழச் செய்ய,
 இந்தவூர் தன்னில் 'நந்தன்'
 என்னுமோர் தெய்வந் தன்னை
 வந்ததும் இருக்கக் கண்டோம்,
 வயிரூர உண்டோம்; புல்லும்
 தந்தெமை யனுப்ப வேநீர்
 தடுப்பதும் தகுமோ?" என்றார்.

நாகப்பன் கொண்ட அழுக்காறு

ஞானந்தான் பெருகி நின்ற
 நந்தனின் செயலைக் கேட்டான்;
 வானந்தான் இடிந்த தன்றேல்,
 வையந்தான் வெடித்த தன்றேல்,
 ஈனந்தான் மலையாய் மேலே
 இடிந்தின்று வீழ்ந்த தென்றே
 மோனந்தான் முகத்தைத் தாழ்த்த
 முடிவாய் விலகி நின்றான்.

ஏகப்ப னாகி ஊரில்
 இதுகாறும் இருந்தான்; ஏக
 போகப்ப னாகி எல்லாம்
 பொருந்தியே துய்த்தான்; போக
 சோகப்ப னாகி யின்று
 சொல்லருந் துயரால், சோக
 நாகப்ப னாகி நிற்க
 நவின்றனன் கிட்ட னாக!

‘தெய்வமாம் நந்தன்’ என்று
செப்பிய சொல்தீ யாகி,
எய்வதோர் கணையைப் போலும்
இதயத்தில் தைத்தெ ரிக்க
வய்வதாம் இழந்து, வேறு
வார்த்தையும் இழந்து, மேலே
செய்வதாம் இழந்து, கூடச்
சீவனும் இழந்த தொத்தான்.

இதயத்தி லிருந்து வீசி
எரிகின்ற நெருப்பை நீக்கப்
பொதியத்தி லிருந்து வீசிப்
புலன்மகிழ் விக்கும் தென்றல்
மதியத்தி லிருந்து வீசி
மனங்கவர் நிலவு மாகா;
நிதியத்தி லிருந்து வீசி
நீராக்கின் நீங்கும் போலும்

‘நெறுநெறு’ வென்று பல்லை
நெருக்கினான்; நிமிர்ந்து நின்று
‘வெறுவெறு’ வென்று பார்த்து
விழிகளை உருட்ட லானான்;
‘கிறுகிறு’ வென்று மேற்கும்
கிழக்குமாய் நடந்த வாறே,
‘‘பொறுபொறு பயலே உன்னைப்
புதைக்கிறேன் நாளைக்’’ கென்னான்.

நாகப்பன் சிறுகாளியை அழைத்துவர ஏவுதல்

“ஒட்டானக் கவிஞன்; நம்மை
ஒருதுளி மதியான்; கிட்டா!
கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே
குந்தியிங் கிருக்க வேண்டாம்;
சிட்டாகப் பறந்து செல்லச்,
சிறுகாளி— அவனைப் பார்த்துக்
கட்டாயம் அழைத்து வா;போ;
கையோடெ”ன் றுன்னா கப்பன்.

இழிந்தவரின் ஆலோசனை

திருட்டோடு பிரட்டுக் கும்கை
தேர்ந்தவர் மூவர் அன்று
குருட்டோடு கூடிக் கொண்ட
குருடராய்க் குந்திக் கொண்டே
இருட்டோடு குசகு சென்றங்
கெதனையோ பேசி விட்டுப்
பொருட்டோடு பணமும் பெற்றுப்
போனார்கள் பொறுக்கி நாய்கள்!

நந்தனின் தோட்டத்தில்

வாழைக்காய் திருடிப்போதல்

பேழைக்காய்ப் பணத்தை நாளும்
பெருக்கலே தொழிலாய்க் கொண்டு,
பீழைக்காய் வாழும்—கூடப்
பிறந்தவன் தூண்ட லாலே
‘ஏழைக்காய் வாழ்வேன்’ என்றே
இருக்கின்ற நந்தன் தோட்ட
வாழைக்காய்த் தாறில் பத்தை
வகையாக வெட்டிச் சென்றார்.

ஆட்டுக் குட்டிகளைத் திருடுதல்

கேட்டுக்கு மருந்தாய்த் தேடிக்
கேள்,கிளை, சுற்றம், நட்பாய்
வீட்டுக்கு வந்தோர்க் கெல்லாம்
வேண்டுவ விரும்பித் தந்திந்
நாட்டுக்கு நலத்தைத் தேடும்
நந்தனின் சொந்த மந்தை
ஆட்டுக்குட் டிகளில் ஐந்தை
அடுத்தநாள் பிடித்துச் சென்றார்.

மாடும் கன்றும் திருடுதல்

ஒருமையாய்க் கண்டோர்க் கெல்லாம்
உள்ளத்தில் உவகை ஊறும்,
கருமையாய் மினுமி னென்று
கருத்தினைக் கவரும் மேனி,
பருமையாய் வேளைக் காறு
படிபாலைக் கறக்கும் மாடும்
அருமையாய் வளர்த்த கன்றும்
அதற்குப்பின் கவர்ந்து சென்றார்.

நந்தன் திருடர்களைப் பிடித்துவரச் செய்தல்

“முடியாமல் அல்ல இன்று
முதல்நாளெ’ன் றுன்;அ டுத்துப்
‘படியாமல் செய்தார்; மேலும்
பார்க்கலாம்’ என்றான்; பின்பு,
‘கடியாமல் இருக்க யாதும்
காரணம் இல்லை, கண்டு
பிடியாமல் இருக்கேன்,” என்று
பேசியே முடித்தான் நந்தன்.

விற்பதற் கெளிய தான
 வெல்லத்தில் கையை வைக்கச்
 சிற்பம்போன் றுடல்கட் டுள்ள
 சிறுகாளி யுடனே கிட்டன்-
 பற்பலர் ஆங்காங் கன்று
 பதுங்கியே இருப்ப தோரார்
 அற்பர்கள் இரனில் வந்தார்,
 அகப்பட்டுக் கொள்ள லானார்.

திருடர்க்குக் கவிஞன் உரைத்த நன்மொழி

அடிஉதை எதுவும் இன்றி
 அவர்களைப் பிடித்த ஆட்கள்
 உடனடி யாக வீட்டுக்
 குட்புறம் அழைத்துச் செல்ல,
 மடமயில் சாந்தி, நந்தன்
 மகிழ்ந்திடக் கவிஞன் பார்த்து,
 “கடவுளின் கருணை! வாரீர்,
 கவலையற் றிருப்பீர் இங்கே.

கண்ணுண்டு காணக் கேட்கக்
 காதுண்டு; கைகா லுண்டு;
 விண்ணுண்டு மழையைப் பெய்ய,
 விளைவிக்கத் தகுந்த தான
 மண்ணுண்டு; மகிழ்ந்து வாழ
 மனையுண்டு; மக்க ளுண்டு;
 பெண்ணுண்டு பேணிக் காக்க!
 பெரும்பிழை செயலேன் நீங்கள்

“நோவன செய்தார் நோவர்,
 என்றநூல் மொழியோ ராமல்
 சீவன மார்க்க மற்றுச்
 சீரழி வோர்கள் தம்மை,
 ஏவல ராகக் கொண்டே
 என்றென்றும் வாழும் ஊரைப்
 பாவிகள் சேர்த்த காசால்
 பாழாக்கல் பழக்கங் கண்டீர்!

மறைவென ஒன்று மின்றி
 மனந்திறந் துரைப்பேன் இன்று;
 இறைவனெம் மிதயந் தன்னில்
 இருப்பனென் றுணர்ந்த அன்றே,
 குறைவெனக் கூற இந்தக்
 குவலயத் தெதுவும் இன்றி
 நிறைவுறும்! செல்வம் ஒன்றி
 நிலைபெறும் நல்வாழ்” வென்றான்.

திருடர் மனந்திருந்தல்

‘எள்ளுவர் முகத்தில் காறி
 எல்லாரும் துப்பி நம்மைத்
 தள்ளுவர் சிறையில், என்று
 தலைதாழ்த்திக் கொண்டு நின்ற
 கள்ளர்கள் இருவ ரும்தான்
 காதினில் கருப்பஞ் சாறாய்த்
 தெள்ளிய தமிழை ஆய்ந்து
 தெளிந்தவன் செப்பக் கேட்டார்.

கெட்டஅச் சிறுகா ளிக்கும்
கேள்வியே சிறிதும் அற்ற
துட்டன்அக் கிட்ட னுக்கும்
தோன்றாத தனைத்தும் தோன்றப்
பட்டென உளத்தில் பாய்ந்து
பளிச்சென ஒளிர, 'எம்மை
விட்டது சனியன்' என்றே
விழுந்தவர் வணங்கலானார்.

“வணங்கவும் வேண்டாம்; எண்ணி
வருந்தவும் வேண்டாம்; யாரும்
பிணங்கலென் பதுதான் இன்றிப்
பிறரையும் தமராய் ஏற்றுக்
குணங்கொண்டு குற்றம் நீக்கிக்
குறைதீர்ந்திக் குவல யத்தில்
இணங்கிநாம் வாழ வேண்டும்”
என்றனன் இறும்பூ தெய்தி!

ஐந்து

கிட்டனைக் காணாது நாகப்பன் தவித்தல்
பழிக்கஞ்சான் பாவத் திற்கும்
பயப்படா நாகப் பன்தான்,
ஒழுக்கந்தான் துளியும் இன்றி
'ஓம்சிவா' என்றெ முந்தும்,
வழக்கமாய் வந்து கிட்டன்
வாசலில் நிற்கக் காணான்;
'இழுக்காயிற் றேயோ? நேர்ந்த
தென்னவோ' என்றை யற்றான்.

நேரமும் மெல்ல விட்டு
நீங்கிக்கொண் டிருக்க, நெஞ்சில்
பாரமும் மெல்ல வந்து
பருப்பதம் போலும் ஏறத்
தாரமும் தானும், துப்பு
தருபவர் யாரும் இன்றி
வாரமும் தவித்து மெத்த
வருந்திடக் கழிந்த தன்றே.

நாகப்பன் இரங்குதல்

‘சுற்றத்தில் பகைவந் துற்றுச்
சுகம்முற்றும் அற்றேறும்’ என்று
முற்றத்தில் வந்து நின்று
முங்கைபோல் விழித்தான் மூடன்.
‘செற்றத்தில் வெல்ல லுற்றுச்
செய்தநம் முயற்சி யெல்லாம்
குற்றத்தில் முடிய நேரக்
கூடுமோ’ எனவும் கொந்தான்.

‘ஏன்செய்தேன் இவ்வா’ றென்றான்;
‘என்னினிச் செய்வ’ தென்றான்;
‘தான்செய்த தற்கு மாறாய்த்
தம்பிசெய் வானோ?’ என்றான்;
‘நான்செய்த செயலில் யாதும்
நல்லதே இல்லை என்றான்;
‘ஊன்செய்த உடலை விட்டின்
றுயிர்நீங்கின் சுகமோ?’ என்றான்.

‘மிகைசெய்து நானே முந்தி
மெத்தவும் தீங்கு செய்தும்
பகைசெய்து திருப்பி ஏதும்
பண்ணாமல் அவனி ருந்தால்,
நகைசெய்து ஞாலம் என்னை
நன்றாகத் தூற்றும்; என்ன
வகைசெய்து வாழ்வேன் நெஞ்சு
வருந்தாமல் இனிகான்,’ என்றான்.

வலைக்ககப் பட்ட ஓநாய்
 வருந்திய தொக்கும்; அன்றேல்,
 அலைக்ககப் பட்ட செத்தை
 ஆகலாம்; அன்றேல் எச்சில்
 இலைக்ககப் பட்ட காற்றின்
 இழுபறி எனலாம்; துன்ப
 நிலைக்ககப் பட்டான் நெஞ்சின்
 நிலைசூற வல்லேன் அல்லேன்.

வயலுக்குச் சென்ற நாகப்பன்
 கவிஞனைக் கண்டு உரையாடல்
 கைத்தடி தன்னைப் பற்றிக்
 கௌரவம் முகத்தில் முற்றும்
 நைத்திட, நாகப் பன்தன்
 நாயுடன் நஞ்செய்ப் பக்கம்
 வைத்தடி நடந்து மெல்ல
 வருகையில், எதிரே வார்த்தை
 தைத்திடப் பேச வல்ல
 தார்மீகக் கவிஞன் வந்தான்.

நெருப்பொன்று நீரொன் றென்று
 நேரெதிர் நோக்கு வோன்பாய்ச்
 சிரிப்பொன்றி, நின்ற வாறே
 “செல்வதெங் கையா?” என்று
 விருப்பின்றி வணக்கம் செய்ய,
 வினயமாய்க் கவிஞன் சொன்னான்:
 “இருப்பின்றி எழுந்து லாவ
 எண்ணினைன் வந்தேன்,” என்றே.

பிள்ளையார் மேல் மாலை பாடித்தர
வேண்டக் கவிஞன் மறுத்தல்

“இருப்பொன்று கையில் உங்கட்
கென்றென்றும் இருக்க ஈவேன்;
விருப்பொன்று நெஞ்சில்; நீங்கள்
விரைந்ததை முடித்துத் தாரும்!
பொருப்பொன்றி நின்ற ஈசன்
புதல்வரில் முத்தோன், வெள்ளை
மருப்பொன்று பிள்ளை யார்மேல்
மாலையொன் றியற்றி,” என்றான்.

“பிள்ளையார் மீதில் நாணூர்
பிரபந்தம் பாடித் தந்தால்
அள்ளிநீர் ரொக்கம் தந்தென்
அகக்குறை தீர்ப்பீர்! ஆனால்,
‘எள்ளள வேனும் நன்மை
ஈயாநூல் இது’வென் றெற்றித்
தள்ளுவர் ஐயா! இன்று
தமிழாய்ந்த தக்கோர் எல்லாம்.

உழைப்பின்றி நற்கதி நாடுவோரைக்
கவிஞன் இகழ்தல்
தாவாரம் தேடார்; என்றும்
தரணிவாழ் விகழ்வார் செய்த
தேவாரம் தினமும் பாடித்
திகழ்பவர் பக்த ராகி,
நாவாரப் பழம்பால் உண்டு
நற்கதி தேட வேஇக்
காவேரி பாயும் நாடும்
காயுது பசியால் காணீர்!

‘உற்றாரை வேண்டேன்; மற்றும்
ஊர்வேண்டேன்; பேரும் வேண்டேன்
கற்றாரை வேண்டேன்; சாலக்
கற்பன அமையும்; நாளும்
குற்றலத் தமர்ந்த கூத்தன்
குரைகழல் ஒன்றை மட்டும்
சுற்றுவின் மனத்தைப் போலக்
கசிந்துவேண் டுகிறேன்,’ என்றும்,

‘பச்சைமா மலைபோல் மேனி,
பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சுதா! அமரர் ஏறே!
ஆயர்தம் கொழுந்தே! என்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய்
இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை தரினும் வேண்டேன்
அரங்கமா நகரோய்!’ என்றும்,

ஏடொன்றை ஏந்திக் கையில்
இன்னிசைத் தேனாய் நாளும்,
பாடுவோ ரேனும், கேட்டுப்
பரவசப் படுவோ ரேனும்,
காடென்றும் கரையென் றும்போய்க்
கடும்பகல் முழுதும் காத்து
நாடென்று துலங்கப் பாடு
நலமுறப் படுவ துண்டோ?

முப்பத்து முன்று கோடித்
 தேவர்க்கும் முறையாய்ப் பங்கின்
 பப்பத்துக் கோடி தேறும்
 பாமாலை வண்ணம், சிந்து,
 ஒப்பித்த முற்று மோனை,
 யமகவெண் பாக்கள்! கேட்டுத்
 'தப்பித்துப் பிழைத்தோம் கற்கள்
 தாமான தால்நாம்' என்னும்,

சாமிகள் நிற்க; மற்றிச்
 சகத்தினில் கலைத்தாய் ஆன
 நாமகள் துணையாய் நிற்க,
 நாமினிச் செய்வ தெல்லாம்
 கோமகள் ஆணை யோங்கக்
 கொடுக்குந்தாய் ஆன இந்தப்
 பூமகள் தன்னைப் போற்றிப்
 பொலிந்திடச் செய்வ தொன்றே.

உழைப்பவர்க் குரிய தன்றே
 உலகத்துப் பொருள னைத்தும்!
 உழைப்பவர் பொருளை வீணாய்
 உண்பவர் பறித்துக் கொள்ள,
 உழைப்பவர் உணவும் இன்றி,
 உடையின்றி, உறையுள் இன்றி,
 உழைப்பினால் உடலுந் தேய்ந்தே
 உயிர்விடல் காணீ ரோநீர்?

கவிஞன் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தல்
 கரப்புள்ள மனிதர் தாமும்
 காரிபா நிகளாய் மாறிப்
 பரிப்புள்ள பொருள னைத்தும்
 பலருக்கும் பங்கித் தந்து
 சிரிப்புள்ள மனித ராகிச்
 சேர்ந்துச் ராக வாழின்
 இருப்புள்ள மனித னாய்நான்
 இதயமும் களிப்பேன்,” என்றான்

நாகப்பன் சஞ்சலம்

சின்தித்து மறுத்துச் செப்பச்
 செப்பொன்றும் இல்லான் ஆகி,
 ‘இந்தத்தத் துவங்கள் ஒன்றும்
 எனக்குடன் பாடின’ றென்னு
 நிந்தித்து, நொந்த உள்ளம்
 நிலைகுலைந் “தையா! உம்மைச்
 சந்தித்த பொழுதில் எல்லாம்
 சஞ்சலம் மிஞ்சிற்” றென்றான்.

கவிஞன் மாற்றுக்குறையாத் தங்கம்

“எங்குந்தான் சுற்றி நானும்
 இதுகாறும் திரிந்தேன்; செல்வர்
 பங்கந்தான் படுத்தி என்னைப்
 பதைத்திடச் செய்தா ரேனும்,
 மங்குந்தான் எனினும் முற்றும்
 மாற்றும்தன் மதிப்பும் அற்றுத்
 தங்கந்தா மிரமாய் மாறல்
 தனக்கியல் பாகா” தென்றான்

நாகப்பன் வேதனையோடு செல்லல்
 “காற்கொண்டு நடந்து சற்றுக்
 காற்றூட வந்தேன்; அந்தோ!
 வேற்கொண்டு தைத்தல் போலும்
 வேதனை யுற்றேன்; போதும்;
 மேற்கொண்டு சொல்லச் செய்ய
 மெலிவுற்றேன், ஐயா!” என்று
 கோற்கொண்டு நிலதில் ஊன்றிக்
 குனிந்துநா கப்பன் சென்றான்.

கவிஞன் வயலில் நாற்று நடுவோரைக்
 கண்டு எண்ணமிடல்
 பார்ப்பன மகளிர் உண்டு
 பகல்தூக்கம் போடும் நேரம்,
 ஏர்ப்பரம் படித்த நல்ல
 இளஞ்சேற்றில் குனிந்து கொண்டு
 சேர்ப்புறும் சேரிப் பெண்கள்
 சிறிதுடல் வலிமை இல்லார்
 நார்ப்புறம் பற்றிச் சோர்ந்து
 நடவிடும் வயலைக் கண்டான்.

இழைப்பதில் எல்லாம் ஏற்றத்
 தாழ்வினை இணைத்து வைத்தும்,
 உழைப்பதில் பங்கு கொள்ளா
 துண்பதில் பங்கீ யாதும்,
 பிழைப்பதில் வல்லோர் செய்த
 பித்தலாட் டத்தால் நாடு
 தழைப்பதற் கின்றிச் சாலத்
 தாழ்வுற்ற தெனவே ஓர்ந்தான்.

சின்னப்பன் கவிஞனை வரவேற்று
 இளநீர் கொடுத்து உபசரித்தல்
 உறுவெயில் தனிலே வந்தங்
 கொன்றியாய் நின்று நோக்கி
 முறுவலைச் சிந்தும் நல்ல
 முதுபெருங் கவிஞன் தன்னை,
 சிறுவயல் வரப்பைக் கொத்தித்
 திருத்தும்சின் னப்பன் பார்த்துத்
 துறுவவந் தையா! வாரும்
 எனத்தொழு தழைத்துச் சென்றான்.

“குப்பையும் தழையும் என்று
 கொள்வன கொஞ்சம் கொண்டு,
 முப்பது நாட்கள் பாடு
 முன்னூறு நாட்கள் சோறு
 தப்பாது தந்து காக்கும்
 தாய்க்குநீர் தனையன் ஆனீர்
 ‘ஒப்பெதாம் இல்லா உங்கள்
 உழுதொழில் செழிக்க,’” என்றான்.

கவிஞனைக் கண்ணில் கண்டான்;
 கவிதையைக் காதில் கேட்டான்;
 நவையறு நல்லோன் ஆங்கே
 நனிமகிழ் வெய்தி, “நாடிச்
 சுவைமிகு இளநீர் பார்த்துச்
 சுருக்காக மரத்தில் ஏறிக்
 குவையறு குலையாய் வெட்டிக்
 கொண்டுவா குப்பா!” என்றான்.

இனிக்கின்ற இளநீர் ஏந்தி
 இயல்படச் சீவி வெட்டித்
 தனக்கென்று தந்த தைத்தான்
 தன்கையில் வாங்கான் ஆகி,
 கனக்கின்ற மேனி காய்ந்து
 கதியற்ற முதியோள் சுட்டி,
 “உனக்கிது தாயே வா,வந்
 துறிஞ்சிநீ குடிப்பாய்,” என்றான்.

கண்டஅப் பெண்டிர் எல்லாம்
 கைகூப்பிக் கண்ணீர் கோக்க
 மண்டலம் தன்னில் எந்த
 மனிதனும் இதுநாள் காறும்
 விண்டதும் கூட இல்லா
 வினயத்தின் விதத்தை ஓர்ந்து
 கொண்டதும், “ஐயா! நீர்இக்
 குவலயத் தெய்வம்!” என்றார்.

ஆளொன்றங் கிளநீர் ஒன்றாய்
 அனைவரும் பருகப் பின்னர்,
 வேளொன்று சின்னப் பன்தான்
 வெகுவாக விரும்பி வேண்ட,
 “நாளொன்று நலமா யிற்று;
 நான்களி கூர்ந்தேன்; நன்று,
 கேள்”ன்று சொல்வான் நாட்டின்
 கேட்டினைத் தீர்க்க வந்தோன்.

தொழில் போற்றல்

“திலகத்தை ஒத்திந் நாட்டில்
திகழ்திடும் தொழில்வல் லோரின் -
கலகத்தில் கள்ளம், சூது
கயமைபே ராசை யாதி
பலகைத்த முறையில் நாளும்
பலர்கையில் புழங்க உள்ள
உலகத்துச் செல்வ மெல்லாம்-
உழைப்பின்வே றுருவம் கண்டீர்!

நமக்காக நாயா? அன்றி
நாய்க்காக நாம்உள் ளோமா?
உமிக்காக அரிசி உள்ள
தெனஇந்த உலகம் இன்று
சுமக்காத பார மாகச்
சும்மாட்டின் மீதில் குந்தி
அழுக்காத விதமாய் நம்மை
அழுக்குதல் அறியீ ரோநீர்!

ஊர்பிடித் தாள உள்ள
உத்தியோ கத்தன் ஆதி
சீர்பிடித் தெழுது வோன், அச்
சேற்றுவோன், விற்போன், கற்போன்
நேர்பிடித் தொழுகி வாணி
பம்செய்வோன், நெய்வோன்-யார்க்கும்
ஏர்பிடித் துழுவோ னேதான்
எசமானன் என்ப தோநீர்!

அம்மையும் அப்ப னாகி
 அவனியைக் காப்போர் நீரே!
 இம்மையும், மறுமை தானும்
 ஈந்திட வல்லோர் நீரே!
 எம்மை எப் பிறப்பி னுக்கும்
 ஈறும்நீர் முதலும் நீரே!
 உம்மைநீர் உணர்ந்தால் இந்த
 உலகத்தில் உயர்ந்தோர் நீரே!

உழுவோர் தம்நிலை உணராதிருத்தலைக்கூறல்
 உழுவோரே! உம்மை நீரே
 உணராத கார ணத்தால்
 அழுவோரும் ஆனீர்! அந்தோ!
 அடிமையைக் கண்டும் அஞ்சித்
 தொழுவோரும் ஆனீர்! வாழ்வும்
 தொல்லையால் சூழப் பட்டே
 விழுவோரும் ஆனீர்! வீறுற்
 றெழுவீர்நீர் இனிமே லேனும்!

கோவில்களாலும் மடங்களாலும் நேர்ந்த இழப்பு
 ‘உண்டியைக் கொடுத்தோர் யார்க்கும்
 உயிர்கொடுத் தோர்கள்’ என்று
 பண்டைநம் புலவர் ஆய்ந்து
 பகர்ந்ததை மறந்து விட்டுக்
 கொண்டையு சிக்கொப் பான
 குருக்களின் சொல்கேட் டுக்கல்
 குண்டினைத் தெய்வம் என்றே
 கும்பிட்டுக் கடையர் ஆனோம்.

‘படமாடும் கோவில் கொண்ட
பகவற்கொன் றீயின், என்றும்
நடமாடும் கோவில் கொண்ட
நம்பற்கிங் காகா திங்கே
நடமாடுங் கோவில் கொண்ட
நம்பற்கொன் றீயின் அன்றே
படமாடுங் கோவில் கொண்ட
பகவற்கங் காகும்’ என்றார்.

உம்மிடம் கூறு கின்றேன்
ஊன்றியா ராயு மாறே;
நம்மிடம் பணமுங் காசும்
நகைகளும் பெற்றுக் கொண்டு
தம்மிடம் உள்ள சொர்க்கம்
தருகின்ற தென்றால் தெய்வம்
இம்மடம் போலெங் கேனும்
இனியொரு மடம்உண் டாமோ?

குற்றமும் குறையும் இன்றிக்
குவலயத் திருக்குங் காறும்,
நெற்றிநீர் நிலத்தில் வீழ
நித்தமும் பாடு பட்டோர்
முற்றத்தில் வந்து நின்று
முறையிட்டும் இரங்கோ மாசி
மற்றைய மறையோர் உண்டு
மகிழ்ந்திட மடத்துக் கீந்தோம்.

எழுப்பிய கோவி லாலும்
இயற்றிய பூசை யாலும்
இழப்பன்றி இதுநாள் காறும்
இம்மியும் பயன்தான் இல்லை;
பழிப்பின்றி இனிமே லேனும்
பாரதம் செழிக்க வேண்டின்
உழைப்பன்றி, உழைப்போ ரன்றி
உதவியொன் றிலவே” நென்றான்.

வழுக்கையைத் தின்ற வாறிவ்
வார்த்தையைக் கேட்ட மக்கள்,
ஒழுக்கிய கண்ணீ ரோடும்
உயிர்தழைப் புற்றோ ராகி
இழுக்கிய நிலையை விட்டே
இயல்நிலை கண்டோர் போல
முழுக்கினார் : “கவிஞ னுக்கெம்
முறைநாட்கள் ஆக” வென்றே.

ஆறு

நந்தனின் ஒப்புரவால் தீயோரும் நல்லோராதல்
உடையமுகக் காயிற் றென்றால்
உபயோகம் அற்றுப் போமோ?
மடைவாயில் நனைத்துக் கல்மேல்
மனம்வைத்துத் துவைத்தால், மற்றும்
தடையின்றி அதுவே நன்கு
தரிப்பதற் குறித்தா மாறு
கடையரும் நல்லோர் ஆகிக்
கடைத்தேறக் கூடும் அன்றோ?

பிறந்தநாள் தொட்டுத் தீய
பேசுதல் செய்தல் அன்றி
மறந்துமோர் நன்மை செய்யா
மறச்சிறு காளி, கிட்டான்,
சிறந்தவர் தம்மைச் சேர்ந்து
சிலநாட்கள் இருக்க வேதான்
துறந்தவர் எனவே முற்றும்
தோற்றத்தில் வேறு னார்கள்.

உடையிலே தூய்மை சேர
 உணவிலே சுவையும் சேர
 எடையிலே ஏற்றம் சேர
 இதயத்தில் அறிவு சேர
 நடையிலே ஒழுக்கம் சேர
 நன்மொழி செவியில் சேர
 விடையிலே மென்மை சேர
 விளக்கம்சேர்ந் திருக்க லானார்.

சப்பரம் தனில்உட் கார்ந்து,
 ‘சாமிநான் சுமப்பீர்;’ என்னும்
 சுப்பிரர் சூதால் நெஞ்சில்
 சூழ்ந்தமா சனைத்தும் நீங்கித்
 துப்புர வடைந்தார்; வாழும்
 தொழிலையும் தேர்ந்தார்; நந்தன்
 ஒப்புர வென்னும் கொள்கை
 ஒன்றைமேற் கொண்ட தாலே.

ஒப்பிட்டுச் சொல்ல ஒண்ணா
 ஒண்சுவை விருந்துச் சோறன்
 றுப்புட்டுப் பழம்நெய் தேனோ
 றோகாய் பொரியல் கூட்டு,
 சப்பிட்டு மென்று நக்கிச்
 சாப்பிட்ட பிறகு நந்தன்
 துப்பிட்டுப் பன்னி மெல்லத்
 தோழர்க்குச் சொல்ல லுற்றான்.

கிட்டனின் விருப்பமறிந்து கறவை
வாங்கப் பணம் ஈதல்

“சிறுமைகள் செய்து கெட்டுச்
சீரழி யாமல் முன்போல்,
வறுமையின் றினிமேல் நீயும்
வையத்தில் வாழ வேண்டும்;
பொறுமையாய்ச் சிந்தித் தின்று
புகலுவாய் கிட்டா! எந்தத்
திறமையில் பொருளைத் தேடித்
திகழ்ந்திட விருப்பம்,” என்றான்.

உறுவதைச் சால நன்றாய்
யோசித்துச் சொன்னான் கிட்டன்:
“மறுவெதும் இன்றி நல்ல
மனிதனாய் இனிநான் வாழ்வேன்.
பெறுவதொன் றுளதேல் நாளும்
பேணிநான் வளர்க்கத் தக்க
கறவைகள் சிலகி டைத்தால்
கடைத்தேறி விடுவேன்,” என்றே

கிட்டனின் மொழிகள் கேட்டுக்
கிளர்ந்துளம் கனிந்த நந்தன்,
“திட்டமும் சரிதான்; முன்பே
தேர்ச்சியுண் டிதில் உனக்கும்.
பட்டவர்த் தனமாய்ச் சொன்னால்,
பயன்மட்டும் உனக்குச் சொந்தம்;
மட்டற்ற இனப்பெ ருக்கம்
மக்கட்குப் பொதுச்சொத்” தென்றான்.

முகம்மிக மலர்ந்து முந்தி
 முறுவலைக் கவிஞன் சிந்த,
 அகம்மிக மகிழ்ந்து சாந்தி
 ‘அழகிய ஏற்பா டெ’ன்ன,
 ‘தகும்மிக’ என்று வந்த
 தங்கைஅத் துளசி கூற,
 ‘மிகம்மிக நன்றி’ தென்று
 மெய்மறந் தார்த்தான் காளி!

“நாலாயி ரம்ரு பாயில்
 நனிநல்ல கறவை நான்கு
 பாலாறு படிக்குக் கம்மி
 ஆகாமல் பார்த்து வாங்க
 ஏலாதோ?” எனவே நந்தன்,
 “இதுபோதும்,” என்றான் கிட்டன்.
 “சாலாதேல் தருவேன்,” என்று
 தந்தனன் தனத்தை எண்ணி.

கிட்டன், நந்தனைத் தெய்வமென வணங்கி
 விடைபெறல்

‘நந்தனென் றெருதெய் வத்தை
 நாங்களிவ் ளூரில் இன்று
 வந்ததும் கண்டோம்’ என்று
 வண்டிப்புல் கொண்டு சென்றோர்
 விந்தையாய் அன்று வாயால்
 விளம்பிய சொற்கள் இன்று
 சிந்தையில் உதிக்கக் கிட்டன்,
 ‘சிவன் இந்த நந்தன்’ என்றே,

கரம்கூப்பித் தரையில் வீழ்ந்து
 கால்பற்றிக் கண்ணீர் சோர,
 “திரம்கூப்பி உடலும் தேய்ந்தென்”
 சிரம்சாயும் காறும், உம்மை
 மரம்கூப்பிக் காய்ந்த ஒன்றை
 மறுமுறை தழைக்க வைக்க’
 வரம்கூப்பிட் டீந்த தெய்வம்
 எனத்தொழு தெழுவேன்,” என்றான்.

“வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்
 வாய்ப்பெனக் கில்லை,” என்றே
 இணக்கமாய்க் கைகள் பற்றி
 எழுப்பிஅன் பொழுக நோக்கி,
 “மணக்கின்ற மலர்போல், கிட்டா
 மண்ணகம் கமழு மாறே
 குணக்குன்றாய் இருந்து வாழ்நீ”
 எனக்கூறி விடையும் தந்தான்.

சிறுகாளியின் விருப்பமறிந்து
 வெள்ளாடு வாங்கப் பணந்தந்தனுப்புதல்
 கரப்புமீ தூர்ந்து வாழும்
 கனவானின் முன்கை கட்டி,
 நிரப்புமீ தூர்ந்து நின்றான்
 நினைப்பினை அறிய எண்ணி,
 சிரிப்புமீ தூர்ந்து நந்தன்,
 “சிறுகாளி! சிந்தித் தேநீ
 விருப்புமீ தூர்ந்து செய்யும்
 வினையாது? விளம்பு” கென்றான்.

“கற்றகம் கவிஞர் கோமான்
 காட்டிய கருணை யால்நான்
 குற்றமும் குறையும் என்று
 கூறுதற் குள்ள மாசு
 முற்றிலும் ஆற்றேன்; இன்று
 முழுமையாய் மனிதன் ஆனேன்.
 மற்றினிச் செய்வ துங்கள்
 மதிவழி நடப்ப” தென்றான்.

“பெண்ணென ஆணை னத்தான்
 பிறந்தவர் எல்லாம் இங்கே
 உண்ணுவ துடுப்ப தோர்வ
 துறைவதென் றனைத்தும் பெற்றுக்
 கண்ணியம் துலங்கக் கூடிக்
 கடவுளைக் கருத்தில் வைத்திம்
 மண்ணினில் வாழ்தல் எங்கள்
 மதிவழி,” என்றான், நந்தன்.

“ஆவோடு கிட்டன் வாழ்தற்
 ககமகிழ்ந் தேகக் கண்டும்,
 பூவோடு நாராய் நானும்
 பொருந்தினன் கிருந்திங் குள்ள
 தேவோடு சேவை செய்யத்
 திருவுளம் பற்ற என்றன்
 நாவோடிற் றையா! ஊர்ந்த
 நசையினால்” என்றான், காளி!

ஆளியொத் துடலில் கட்டும்
ஆண்மையும் துணிவும் உள்ள
காளியைக் கூர்ந்து நோக்கிக்
கணப்பொழு திருந்து நந்தன்,
மீளவும் சொல்வான்: “இந்த
மேதினிப் பசிநீக் கற்குன்
தோளினில் உள்ள சக்தி
தொழில்பட வைப்பாய்,” என்றே.

“எள்ளாடு விதைக்கக் கூட
என்றென்றும் இயலா தாகி
உள்ளோடி எருமை மாடென்
றெதுவொன்றும் ஊரா வாறு,
முள்ளோடு புதர்கள் மண்டி
முக்காணி நிலமுண் டையா!
வெள்ளாடு மட்டும் உண்டேல்
விசனம்தீர்ந் திருப்பேன்,” என்றான்.

“வீணாக உலர்ந்து வீழும்
வேலிக்கால் தழையை மேய்ந்தே
வாணாட்கள் முழுதும் நல்ல
வளமான குட்டி யீன்றும்,
ஊணாக ஊனைத் தந்தும்,
உரம்தந்தும், உடைமை தந்தும்
பேணாத விதமாய் நம்மைப்
பேணும்வெள் ளாடு கண்டாய்!

உருப்படி நாற்ப துண்டேல்
ஒருமந்தை சரியாய்ப் போகும்.
விருப்பொடு செய்க! கூடும்
விலையிரண் டாயி ரம்தான்
தரப்படும்; பெற்றுக் கொள்நீ!
தனிக்கிடாய்க் குட்டி யோடும்
எருப்படும் வரவு னக்கே;
இருப்பவை பொதுச்சொத்” தென்னுன்.

‘பாத்திரம் அறிந்தீ’ யென்று
பாட்டிதான் பகர்ந்த சொல்போய்த்
தோத்திரம் செய்வோ ருக்குத்
‘தொலையட்டும்’ என்றீ வோர்கள்
நேத்திரம் கொண்டு நந்தன்
நிலையினை நேரில் கண்டால்
மாத்திரம் நம்பி நாணி
மனம்நொந்து மடிவார் போலும்.

வாழ்வுக்கு வாழ்வு தந்து
வாழ்விக்கும் வழக்கம் மாறி
வீழ்வுக்கு வழியுண் டாக்கும்
வீணர்க்குச் செல்வம் நல்கி,
தாழ்வுக்குள் ளான தேசம்
தழைத்திடச் செய்ய வேண்டின்,
ஊழ்விக்கும் ஊழுக் கூழாம்
உழைப்பினுக் குதவ லேயாம்.

உய்முறை உலகம் காண
 ஒருவனாய்த் துணிந்து நந்தன்
 பொய்முறை தவிர்த்த உண்மைப்
 புலவன்வாய்ச் சொல்லை ஓர்ந்து
 மெய்முறை அறிந்து சொந்த
 மேதினி நலத்திற் காகச்
 செய்முறை செய்தான், சேர்த்த
 செல்வத்தின் பயனா மாறே.

‘தன்னலம் ஒன்றே பேணும்
 தரங்குன்றி னோர்கள் போக்கால்,
 மன்னலம் குன்றும்; மக்கள்
 மதிநலம் குன்றும்; வாழும்
 இன்னலம் குன்றும்; எங்கும்
 எழில்நலம் குன்றும்; வாயில்
 சொன்னலம் குன்றும்; குன்றும்
 சுகம்சுத்தம், எனலாம், அன்றோ?

துளசிக்கு யாது வகை செய்தல் என
 நந்தன் எண்ணுதல்

சிறுகாளி சோலி தீர்ந்து
 சென்றதும், நின்ற நந்தன்
 உறுகேளாய் உற்ற தங்கை,
 உலகில்வே றுதவி அற்றாள்,
 மறுகாளாய் வாழ்தற் கென்ன
 மார்க்கந்தான் செய்வ தென்று,
 பெறுகோளொன் றின்றி எண்ணிப்
 பெருமூச்சு விடுவோன் ஆனான்.

மண்ணினில், 'மாதா' என்னும்
மாட்சிமைக் குரிமை பூண்டாள்,
கண்ணினில் வைத்துக் காக்கும்
கருமணிப் பாவை போன்றாள்
பெண்ணெனில், பிறரைப் போலப்
பேசுதற் கியலா தென்றே
எண்ணினில் தோன்ற, மேலே
எண்ணுதல் அற்றான், நந்தன்.

துளசி தன் விருப்பம் மொழிதல்
புகழ்ச்சிக்குப் பொருத்த மான
புலவனும் மௌன மானான்;
மகிழ்ச்சிக்குப் பொருத்த மான
மனைவியும் மௌன மானான்;
நிகழ்ச்சிக்குப் பொருத்தி நின்று
நிகழ்ந்ததை நேரில் கண்ட,
இதழ்ச்சிக்குப் பொருத்த மானான்
எண்ணிமேல் இயம்ப லுற்றான்.

“ஆழக்கண் ணீரும் வற்றி
அழுவதும் மறந்தேன்; அண்ணா!
கூழக்கண் ணாந்து நிற்கும்
குறைதீர்ந்திக் குழந்தை யோடும்
ஏழைக்கென் றெண்ணிப் பண்ண
இருக்கின்ற தொழில்இங் கொன்று:
கோழிப்பண் ணைக்கு வேண்டிக்
கொள்கின்றேன் நானே இன்று.

வீட்டுக்குச் சொந்த மான
 வெற்றிடம் உண்டு; கோழிக்
 கூட்டுக்கும் பொருத்தம்; சுற்றிக்
 குளுமையாய் வேலி; என்றன்
 பாட்டுக்குப் போது மான
 பயன்பெறப் பேணிக் காத்திந்
 நாட்டுக்கு முட்டை கோழி
 நயம்பட விற்பேன்,” என்றுள்.

நந்தன் கேட்டு மகிழ்ந்து உதவ உடன்படல்
 தெரித்தநல் முத்தாய் அங்கத்
 தெரிவையன் றுதிர்த்த சொல்லின்
 கருத்தினை யோர்ந்து நந்தன்,
 ‘கல்’லெனச் சிரித்துச் “சாலப்
 பொருத்தமாய் உரைத்தாய்; அம்மா!
 போயிற்றென் வருத்த மெல்லாம்.
 திருத்தமாய் அனைத்தும் நானே
 தேர்ந்துசெய் தளிப்பேன், தீர.

அறுபது— சாதிக் கோழிக்
 கமையும்அவ் விடம்தான் என்றால்,
 பெறுவது நாற்பத் தைந்து
 முட்டைகள் பின்முன் னாகும்;
 உறுவது பதினென் றேகால்
 ஒருநாளில் வரவி ரைக்காய்
 மறுஅதில் இன்றிச் செய்தால்,
 மாதம்நா றாகும் மீதி.

அடைவைத்துக் குஞ்சைப் பேணி
 அருமையாய்ப் பாது காத்தால்,
 பெடைவைத்துக் கொண்டு சேவல்
 பிரித்துவிற் றிடலாம்; பேணார்
 தடைவைத்திங் குதவா ரேனும்
 தவிக்காமல் இருந்து நன்றாய்க்
 கடைவைத்து விற்றுக் காலம்
 கழிக்கலாம்” என்றான், நந்தன்.

கவிஞனின் உலகியலறிவு

பொங்கிய உவகை யாலே
 பூரித்துக் கவிஞன் சொல்வான்:
 “கொங்குநா டெங்கும் கேட்டுக்
 குதூகலம் கொள்ளு மாறித்
 தங்கைக்குக் கோழிப் பண்ணை
 தனையமைத் தளித்தால் நீ,என்
 பங்குக்கு நானும் கொஞ்சம்
 பண்ணுதல் கடமை யன்றோ?

முழம்இரண் டகலம் நீளம்,
 முழம்முக்கால் ஆழம் தோண்டிப்
 பழமண்ணை எடுத்துப் போட்டுப்
 பள்ளத்து வண்டல், கோழிக்
 கழிவுடன் சாம்பல் குப்பை
 கலந்திட்டு நிரப்பி, ஆடி
 விழவுநாள் அவரை நடடால்
 வீடெல்லாம் காசே ஆகும்!

பெருங்கையின் அளவு போதும்-
 பெரிதும்நாம் விரும்பு கின்ற
 முருங்கையின் கொம்பி ரண்டை
 முழஆழம் தோண்டி நடட்டே
 'இருங்கிளை இவைந மக்'கென்
 றெண்ணியே வளர்த்து வந்தால்,
 ஒருங்குகாய்த் தளித்துக் காசின்
 உருவத்தைப் பணமாய் மாற்றும்.

கால்முகங் கழுவும் நீரும்,
 கலயங்கள் கழுவும் நீரும்,
 மேல்முகில் நீரும், மற்றும்
 மேனிக்கு வார்ச்சும் நீரும்
 மால்முறைப் படிதான் மண்ணில்
 மறைந்துவீ னாகா மல்,நீ
 பால்முளை வாழை நடட்டால்
 பணம்முற்றும் நோட்டாய் மாறும்.

'ஊதியம்' என்னும் சொல்லுக்
 'குழைப்பெ'னும் சொல்தாய் என்றே
 ஓதிய சொல்லீ தொன்றை
 ஒருபோதும் மறக்க வேண்டாம்;
 நீதியும் இதுவே; வாழும்
 நெறிமுறை இதுவே ஆயின்
 போதிய சுகம னைத்தும்
 பொருந்திநீ வாழ்வாய்," என்றே.

சாந்தியின் உவகைப் பெருமிதம்

காந்தனின் மொழியைக் கேட்டுக்
களிப்புற்றாள் முன்பு; பின்பிம்
மாந்தரில் தெய்வ மாணான்
மலர்ந்தவாய் மொழியைக் கேட்டு,
சாந்திமெய்ப் புளகம் போர்த்துச்
“சரியிது மிகவும்; ஆனால்,
ஈந்திட எனது பங்குக்
கில்லைவே றெதுவும்,” என்றாள்.

துளசியின் பணிவும் பண்பும்

கூர்ந்திதைத் துளசி கேட்டுக்
கும்பியும் குளிர்ந்தாள் ஆகி,
“தீர்ந்ததென் துயர மேனும்
திருவடி படிந்த தூளைப்
பேர்ந்துநான் வேண்டு கின்றேன்
பெருமாட்டி!” என்று கண்ணீர்
ஊர்ந்திட வணங்க, ‘முற்றும்
ஒவ்வா’தென் றுவந்தாள் சாந்தி.

ஏழு

தாழ்ந்தவர் உயர்வு
மற்றும் அவ் வூரி லுள்ளோர்
மறுகதை கட்டிப் பேச,
முற்றிலும் வறுமை முடி
மொத்தமாய்க் கெட்ட மூவர்
கற்றவர் காட்டி இட்ட
கருணையின் பெருக்கால், உற்ற
சுற்றமும் நட்பும் சூழச்
சுகமாக வாழ்வோ ரானார்!

நாகப்பனின் பழி யெண்ணமும்
பொன்னெனுடு சூழ்தலும்
கண்டநா கப்பன் மட்டும்
கருத்தொடு களையும் அற்றுப்
பெண்டொடும் பிள்ளை யோடும்
பேசாது பெரிதும் கோணி,
'மண்டை தான் பெருத்த அந்த
மனிதனை மாய்க்கா விட்டால்
உண்டநீர் செரியா' தென்றே
உன்மத்தன் ஆனான், ஊரில்.

பலவழி தனிலும் எண்ணிப்
பகைதனை வளர்ப்ப தற்குச்
செலவழிப் பதுவே சேர்த்த
செல்வத்தின் பயனைன் றோர்ந்து,
நிலவொளி செய்யும் நல்ல
நேரத்தில், ஒருநாள் வீட்டில்
புலவிழி விருந்து செய்து
பொன்னனை அழைத்துண் பித்தான்.

வாக்குரம் அற்றோ னேனும்
வயிரம்போன் றுடல்கட் டுள்ளோன்;
மூக்கறும் போதும் கூட
முகந்துளி சுழிக்க மாட்டான்;
நோக்குறின் யார்க்கும் நெஞ்சு
நோயுறும்; நுடங்கல் இல்லோன்;
'போக்கிரி' என்னும் பட்டம்
பொருந்தினோன் பொல்லாப் பொன்னன்.

உண்டபின் எழுந்து வந்தங்
கொழிவான இடத்தில், பட்டுத்
திண்டினில் சாய்ந்து சாலத்
திருப்தியாய் நாகப் பன்தான்
அண்டையில் பொன்னன் தன்னை
அமரவைத் தடக்க மாக,
“முண்டனிக் கவிஞ னாலே
முருது தொல்லை,” என்றான்.

வாழ்நிலை தவறி, உள்ள
 வறுமையின் காரணத்தால்
 பாழ்நிலை தேரும் நாகப்
 பன் தூண்டப் பட்ட தால்முன்
 துழ்நிலைக் கேற்பப் பொன்னன்
 சுத்தமாய்க் கெட்டோ னேனும்,
 ஊழ்நிலை யாயின் றூரின்
 உயர்நிலை உணர்ந்தி ருந்தான்.

‘தொல்லையும் கவிஞ னாலே
 தொடர்கின்ற’ தெனவே சொன்ன
 சொல்லையும் பொன்னன் கேட்டுச்
 சொல்லுவான் சுருக்க மாக:
 “எல்லையில் லாத மேம்பா
 டெய்திற்றூர் எனவே, இன்றோர்
 புல்லையும் கூடக் கேட்டால்
 புகலுமே அண்ணா!” என்றே.

அறம்பேணான்; அன்பு பேணான்;
 ஆண்மையின் ஆக்கம் பேணான்;
 திறம்பேணான்; தேசம், தெய்வம்
 தெளிந்துநற் செயலும் பேணான்;
 புறம்பேணான்; பொழுது பூரா
 பொய்கொலை களவு துது—
 மறம்பேணா நின்றான் சுத்த
 மடச்சாம்பி ராணி யானேன்.

*பொன்னனுக் கிட்ட சோறும்
 போயிற்று வீணாய்' என்றே
 உன்னியே உள்ளம் நொந்தாங்
 கூமைபோல் இருந்து, மெல்லப்
 பின்னரும் சொல்வான்: “பொன்னு!
 பெரியதோர் சாது வாகி,
 என்னசா திக்க எண்ணி
 இருக்கின்றாய் இனிநீ,” என்றே.

பொன்னன் நந்தனின்
 ஒப்புரவைப் புகழ்தல்

“ஆக்கிய சோற்றைத் தின்றின்
 றன்றுபோல் கலகம் பண்ணி,
 ‘போக்கிரி’ என்னும் பட்டம்
 பொருந்திட இனியும் வாழ்ந்தால்
 நாக்கறுத் தென்னை நன்றாய்
 நைந்திடப் புடைத்தூர் விட்டே
 நீக்குவர், அண்ணா! ஊரின்
 நிலையிது; நினைப்பீர்! நீரும்.

கிட்டனின் மாட்டைக் கண்டும்,
 கிறுக்கன் அச் சிறுகா ளிக்குப்
 பட்டியா டிருக்கக் கண்டும்,
 பாவம்! திக் கற்ற ஏழைத்
 தொட்டிப்பெண் கோழி வைத்துத்
 தூய்மையாய் வாழக் கண்டும்,
 துட்டனென் றினியார் ஊரில்
 தோன்றிட வல்லார், சொல்வீர்!

நேற்றைய முன்னாள் நந்தன்
 நேரில்சந் தித்து, 'யாதும்
 வேற்றுமை வேண்டாம் பொன்னு!
 வெறும்புல்லைத் தங்க மாக
 மாற்றும்செம் மறியா டவேன்
 மறுக்காமல் மேய்ப்பாய்,' என்றே
 சாற்றிய மொழிகள் என்னைச்
 சாதுவ ய்த தண்ணு!

நேர்மாறி நிலையும் மாறி
 நெஞ்சுநொந் தோர்கள், இன்று
 பேர்மாறிப் பெருவாழ் வெய்திப்
 பெரிதுவந் திருந்து வாழ—
 ஊர்மாறி வருவ தெல்லாம்
 ஊன்றியோ சித்துப் பார்த்து
 நீர்மாறித் தீர்வ தன்றி
 நிலையில்லை இனிவே ஞென்றும்.

குட்டியப் பனைக்கூப் பிட்டுக்
 'குன்றரு குள்ள காட்டில்
 திட்டமாய்க் குழிகள் இட்டுத்
 தேர்ந்தநற் சாதி யான
 கட்டுமாஞ் செடிகள் நட்டுக்
 காத்துவாழ்ந் திருநீ, இன்றே
 வட்டியில் லாமல் ரூபாய்
 வழங்குகின் றேன்னான்,' என்றான்.

பொன்னப்பன்— என்பங் காளி,
 பொன்னுன தோட்டந் தன்னை
 முன்னொப்பி முன்று வட்டிக்
 கடகிட்டு முழுகல் கண்டச்
 சின்னப்பன் வாய்தி றந்து
 செப்பவும், அப்போ தேதான்
 தன்னொப்பார் இல்லா நந்தன்
 தானீந்து தீர்த்து வைத்தான்.

ஒன்றல்ல, இரண்டும் அல்ல;
 ஒருநூறு குடும்பங் கள்தாம்
 நன்றல்ல செய்து கெட்டே.
 நாதியற் றலைந்து, நாளும்
 சென்றெல்லை இன்றிக் கூலி
 செய்துசீ வித்தோர் இன்புற்
 றின் 'றில்லை' என்னும் சொல்லொன்
 றில்லாமல் இருந்து வாழ்வார்.

முன்னாலே கவிஞன் வந்திம்
 முத்தூரில் காலை வைத்த
 பின்னாலே, நந்தன் பேணிப்
 பெரிதும்காத் திருந்த தாலே,
 என்னாலே, உங்க ளாலே,
 இந்தஊர்க் குற்ற பீடை
 தன்னாலே நீங்கிற்” றென்றான்
 தார்மீக மாகப் பொன்னன்.

சூழ்ச்சி தோல்வி உறுதல்

காவேரி பெருகிப் பொங்கிக்
கரைபுரள் வதுபோல் பொன்னன்
நாவார வந்த இந்த
நன்மொழி கேட்டு, நெஞ்சம்
நோவேறி நாகப் பன்,தன்
நோவதை மறக்க எண்ணித்
தேவாரப் பாடல் ஒன்றைத்
'தேன்' என இசைக்க லானான்.

திருடர்க்கு மறைந்தி ருக்கத்
திருவேடம் உதவும்; பாவம்!
குருடர்க்குச் சோறு தின்னக்
குகன்னாமம் உதவும்; நல்ல
முரடர்க்கு மனநோய் தீர்க்க
முறைப்பாடல் உதவும்; பெண்டிர்
புருடர்க்குச் சொர்க்கம் ஈயப்
பொற்கோவில் உதவும் போலும்!

'எப்பற்றும் அற்றவ் வானில்
இருந்தெழில் நிலவைக் காலும்
ஒப்பற்ற சுடர்வெண் திங்கள்
ஒத்தொளி செய்தின் றூரில்
தப்பற்றுத் தருமம் காத்துத்
தம்பிவாழ் கின்றான்' என்று
செப்புற்ற மொழியைக் கேட்டுச்
செவிசிந்தை அனைத்தும் வெந்தான்.

நாகப்பன் கொள்கை மாற்றம்

பொன்னனை அவன்வீட் டுக்குப்
போமாறு பணித்து விட்டு,
மன்னனை ஒப்ப ஊரில்
மமதையாய் மகிழ்ந்து வாழ்ந்த
முன்னனை வனைத்தும் நெஞ்சில்
மோதலை கடலாய் மாற,
'என்னினிச் செய்வ' தென்றே
எண்ணமிட் டேங்க லானான்.

எட்டினால் குடுமி; எட்டா
விடின் காலைப் பிடிப்பார் போல,
கொட்டினால் தேளாய்க் கொட்டா
விடின் பிள்ளைப் பூச்சி யாய், வெல்
வெட்டினால் தைத்த மெத்தை
விரித்ததில் படுத்து, 'மேலும்
முட்டினால் முறிந்து கொம்பு
மோழையாய் விடும் தான்,' என்றான்.

கருவினில் அமைந்து வாய்மை
கைவரப் பெற்றோர்க் கன்றித்
திருவினில் குறைவு நீங்கித்
திகழ்பவர் எனினும் கூட,
உருவினில் மனித ராகி
உள்ளத்தில் மிருக மானோர்,
கருவினில் அன்றி வீரம்
களத்தினில் காட்டார் போலும்!

பொன்னைத்தான் மண்ணைத் தானும்
 போதவே தேடி வைத்தும்,
 தன்னைத்தான் நேசிக் காமல்
 தரம்குன்றும் மனித ராலே
 முன்னைத்தான் பின்னைத் தானும்
 முண்டது துயரம் அன்றி,
 'என்னைத்தான் பயனெ'ன் றெண்ணின்
 இதயந்தான் வேகும் கண்டர்.

நாகப்பன், கவிஞனின் வரவை எதிர்பார்த்தல்
 முக்கறுப் புண்ட போதும்
 முகம்முடி மறைத்துக் கொண்டே
 ஏக்கறுத் தெப்போ தும்போல்
 இயங்கிட எண்ணு வோன்,தன்
 தீக்கருத் தனைத்தும் விட்டுத்
 திருந்தினான் போன்றோர் நாள்தான்,
 போக்கறிந் திருந்தான் நல்ல
 புலவனின் வருகை பார்த்தே.

இருவரும் சந்தித்தல்

ஒழுக்கத்தை ஒட்டி வாழும்
 ஒண்கவிப் புலவன் காலை
 வழக்கத்தை ஒட்டி வந்தான்
 வாய்க்காலுக் கன்றும்; கண்டான்,
 இழுக்கத்தை ஒட்டி வாழ்ந்தோன்
 இணைந்துடன் செல்ல எண்ணிப்
 பழக்கத்தை ஒட்டி வந்து
 பணிவுடன், "வணக்கம்," என்றான்.

பிணங்கிய ஓறு விட்டுப்
 பிரியமாய் முகம்ம லர்ந்து
 வணங்கிய வாறு நாகப்
 பன்வரக் கவிஞன் கண்டே,
 இணங்கிய வாறு நோக்கி,
 இன்முகம் காட்டி, வாழ்த்தி
 மணங்கயம் மாறி வீசும்,
 மலர்பூத்த மறுகில் நின்றான்.

கோவில் எழுப்புமாறு நாகப்பன் வேண்டலும்
 கவிஞன் மறுமொழியும்

“வேண்டுதல் சிலமுன் செய்தும்
 வெறுத்தெனை ஒதுக்கி னீர்நீர்!
 முண்டபே ரார்வம் இன்றும்
 முடுக்கிட வந்து கெஞ்சி
 மீண்டும்நான் வேண்டு கின்றேன்,
 மிகப்பணிந் தையா! நெஞ்சில்
 பூண்டஎன் விரதம் முற்றிப்
 புகழ்பொலிந் திடுமா ருக!

‘பாயிரம் நூலுக் கேற்பப்
 பாடிவைப் பதுபோல், ஊர்க்குள்
 கோயிலும் அமைக்க!’ வென்று
 கூறினர் சான்றோர் கூடி;
 நேயர்கள் சேர்த்த தோடும்,
 நேர்ந்துநான் ஈந்த தைம்ப
 தாயிரம் ரூபாய் உண்டிவ்
 வாலயப் பணிக்காய், ஐயா!

இதுவன்றி, இன்னும் உள்ள
 இடம்,காலம், ஏவல் என்னும்—
 எதுவொன்று தேவை என்றால்
 இரண்டாக ஈவேன் அன்றே;
 மதுவொன்றி மலர்ந்த இந்த
 மலர்போலும் மணக்க, ஊரின்
 புதுமன்றில் கந்தன் கோவில்
 பொருந்தநின் றமைப்பீர்,” என்றுன்.

சிந்தித்துக் கவிஞன் மெல்லச்
 செப்பினான்: “சிறுமை தீரக்
 கந்தனுக் குலகில் முன்னோர்
 கணக்கற்றுக் கட்டி வைத்தும்,
 இந்தவூர் தனிலொன் றின்னும்
 எதற்காகக் கோவில்? என்னை
 நிந்திக்க வேண்டாம்; நன்றாய்
 நினைத்துநீர் பார்ப்பீர்!” என்றே.

“பல்நூறு ரூபாய் சேர்த்துப்
 பாங்கியில் பதனம் பண்ணி,
 கல்நூறு வண்டி கொண்டு
 கட்டடம் கட்ட இட்டும்,
 இல்நூறு சேர்ந்தெ டுத்த
 இந்தநல் முடிவை மாற்றச்
 சொல்நூறு! சொன்ன போதும்
 சுகப்பட மாட்டா” தென்னுன்.

ஏடான ஏட னேத்தும்
இதயத்தில் வைத்துப் பாடி
கோடான கோடி மக்கள்
கோவிலுக் கெனவே பட்ட
பாடான பாட னேத்தும்
பயனின்றிப் பாழாய்ப் போக,
வீடான வீட னேத்தும்
வெறுமையுற் றிருக்கக் 'காணீர்!

உடலொரு கோனில்; தெய்வம்
உள்ளத்தில் உள்ளான் என்றே
திடமுடன் நம்பி, மக்கள்
திருத்தமாய்ச் செய்வ செய்தால்,
கடல்தூந்த ஞால மெல்லாம்
களிப்புற்று வாழக் காண்பீர்!
நடக்கலாம், மேலும் பேச
நாழிகை இலையே," என்றான்.

எட்டு

நாகப்பன் கவிஞனுடன்
தம்பியின் வீட்டிற்குச் செல்லல்
நாகப்பன் கூர்ந்து கேட்டான்;
நாணி,நா வாடான்; நெஞ்சம்
வேகப்ப னாகி, 'எல்லாம்
விதிப்படி முடிக' என்றே
ஏகப்பின் தொடர லானான்;
இதைக்கண்ட கவிஞ னும்முன்
னாகப்பன் நினைவும் தோன்ற
நகைத்துடன் நடப்போ னானான்.

நந்தன் சாந்தியின் வரவேற்பு
'எமைஒப்பார் இலையிங்' கென்னும்
இறுமாப்பை எறிந்து விட்டுத்
தமைநாடிக் கவிஞ னோடும்
தமயனும் வருதல் கண்டு,
'சுமையான பகைமை முற்றும்
தொலைந்ததின் னோடிங்' கென்றே
அமைதியாய் எழுந்து நந்தன்,
"அண்ணா!வா ருங்கள்," என்றான்.

மிகைசெய்து மெலிந்தோர் நெஞ்சை
 மிகமிக நோகச் செய்து,
 பகைசெய்து வாழ்நா ளெல்லாம்
 பணம்செய்து வாழ்ந்த தன்றி,
 நகைசெய்தல் அறியா நாகப்
 பன்வரக் கண்ட நங்கை
 முகைசெய்த முறுவல் பூத்தே
 முத்தார்க்கு வணக்கம் செய்தாள்.

பக்கம்தன் மனைவி சாந்தி
 பதுமைபோல் நிற்க, நந்தன்
 மிக்ககத் தன்பு தோன்ற,
 மென்மையும் குரலில் தோன்ற,
 மக்களின் நலத்தைக் கேட்டான்;
 மதனியின் சுகத்தைக் கேட்டான்;
 ஒக்கத்தன் னுடன்பி றந்தோன்
 உளம்நனி கனியு மாறே!

நாகப்பனின் கழிவிரக்கம்

குற்றந்தான் புரிந்த நெஞ்சு
 குறுகுறுப் புற்ற தேனும்,
 மற்றுந்தான் செய்வ தற்று
 மனம்மாறி நாகப் பன்தான்
 “சுற்றந்தான் சூழ வாழும்
 சுகம்இன்று கண்டேன், தம்பி!
 செற்றந்தான் நமக்குள் வேண்டாம்
 சேர்ந்தினி வாழ்வோம்,” என்றான்.

இணக்குற்ற இதயம் மீதூர்ந்
தெழுந்தநல் எண்ணம் பற்றிப்
பிணக்கற்ற நாகப் பன்தான்
பேசிஞன் தொடர்ந்து : “நானும்
உணக்கற்றேன். உடுக்கக் கற்றேன்;
உறங்கிடக் கற்றேன்; ஊரில்
கணக்கற்ற நன்மைக் கின்று
காரணம் கவிஞன்,” என்றே.

மூவரும் காலை உணவு கொள்ளல்
பற்றுள்ள உள்ளம் கொண்ட
பணக்கார நாகப் பன்,பின்
கற்றுண்டு களிக்கும் நந்தன்
கவிஞனோ டொருங்க மர்ந்து
சிற்றுண்டி வகைகள், நல்ல
சிறுமலைப் பழம், தேன், பாலும்
பெற்றுண்டு மகிழ்ந்தெழுந்தே
பிறிதொரு இடம்சேர்ந் தார்கள்.

சிற்றுண்டி முடித்துக் கொண்டு
சென்றவர் அமரும் போதே,
தெற்றென அறிந்து யாவும்
திருத்தமாய்ச் செய்யும் சாந்தி,
மற்றொரு தட்டில் நல்ல
மணங்கமழ் பாக்குத் தூளும்
வெற்றிலை சகிதம் ஏந்தி
விருந்தினர்க் கருகில் வைத்தாள்.

நாகப்பனின் நைப்பாசை

பாவலன் ஒருபு றத்தில்
பாங்காக அமர்ந்தி ருக்க,
ஏவலன் போலும் நந்தன்
எதிரினில் நின்றி ருக்க
ஆவலும் களிப்பும் முந்த
அகத்தினில் நிலைத்தி ருந்த
கோவிலைப் பற்றி நாகப்
பன்சூறத் தொடங்க லுற்றான்.

நந்தன் பள்ளிக்கூடம் கட்டுதல் நன்றெனல்
நூலறி வற்றோன் சற்றும்,
நுண்ணுணர் வென்ப தில்லோன்,
மாலுறப் பன்னிச் சொன்ன
மாற்றங்கள் கேட்டு நந்தன்,
மேலுற விளக்கிச் சால
மெல்லஅன் பாகச் சொன்னான்:
“கோலுறின் உயர்ந்த பள்ளிக்
கூடம்கோ லுதல்நன்” நென்றே.

“உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றை
ஊரிலே அமைத்தோ மாயின்,
பயிர்நிலை தன்னில் உள்ள
பாலகர் படித்துத் தேர்ந்து
துயர்நிலை அனைத்தும் சாலத்
துடைத்தவ ராகி, என்றும்
செயர்நிலை தவிர்த்து வாழ்வார்;
செயத்தகும் பணியீ” தென்றான்.

நாகப்பன் நாணுதலும் ஈகையும்
 நந்தனின் மொழிகள் கேட்டு
 நாகப்பன் நனியும் நாணி,
 ‘சிந்தனை எனது நெஞ்சேன்
 செயவில்லை இதுபோல்’ என்றே
 நொந்தனன், எனினும் தன்னை
 நொடியினில் மாற்றிக் கொண்டு,
 “சொந்தஎன் பாதிச் சொத்துன்
 சொல்நம்பித் தந்தேன்,” என்றான்.

கவிஞனின் மகிழ்ச்சி
 தம்பலம் மென்ற வாறே
 தக்கசொல் கவிஞன் கேட்டான்.
 “அம்புவி உள்ள காறும்
 அழியாத புகழ்பெற் நீர்கள்;
 ‘தம்பிக்குத் தமயன் என்றும்
 தரணியில் இளைக்கான்’ என்று
 நம்பும்இச் சொல்லுக் கானீர்
 நல்லமேற் கோள்நீர்,” என்றான்.

மனித வாழ்க்கையைத் தாழ்த்தும்
 மூன்று கேடுகள்
 “வான்றுளி வீழ்ந்தே இந்த
 வையகம் வளமுற் றாலும்,
 மூன்றுகேடுகளால் மக்கள்
 முற்றிலும் கெடுவர், என்று
 சான்றவர் வாழ்ந்து கெட்டுச்
 சாற்றினர் அன்றே! இன்றும்
 ஊன்றியா ராய்ந்தால் அச்சொல்
 உண்மையென் றுணர்வோம் நாமும்

இல்லாமை என்னும் சொல்லை
 இதயத்தில் உறுதி உள்ளோர்
 சொல்லாமை இயல்பே; மற்றிச்
 சோம்பேறிச் சோர்வுற் றோர்கள்,
 ஒல்லாமை ஏது வாய்த்தம்
 உதிரத்தில் உதித்த மக்கள்
 கல்லாமை யாகப் பேணும்
 காரணம் முதலாம் கேடு!

அரியநல் அறத்தைப் பேணி
 ஆக்கத்தை அளித்தார் முன்;பின்
 உரியவர் நொந்து வந்தால்
 உதவுவர் குறியாப் பாக!
 பரியினும் இரங்கா தின்று
 பணத்திற்கு வட்டி வாங்கும்
 பெரியஇப் பிழையால் நாட்டில்
 பிறந்தது இரண்டாம் கேடு!

சீலமும், தொழிலை ஆய்ந்து
 செய்கின்ற திறமில் லோராய்க்
 காலமும் பொருளும் ஆற்றில்
 கரைத்தநற் காய மாக்கி,
 ஓலமும் உலைவும் சேர்க்கும்
 உருவழி பாட்டால் இந்த
 ஞாலமும் தொடர்ந்து சால
 நலிவுறல் முன்றும் கேடு!

சாணக்கியனின் 'ஒருகுலத்துக் கொருநீதி'

ஆணுக்கும் பெண்ணுக் கும் தான்
ஆரிய ரானோர்க் கெல்லாம்
ஊணுக்கும், உடைக்கும் என்றும்
ஊறெதும் நேரா வாறே
'காணிக்கை' எனவே மக்கள்
கைப்பொருள் கவரும் மார்க்கம்
சாணக்கி யன் தான் அன்றே
சாமியின் பேரால் செய்தான்.

மதுக்கடை கறிக்க டைக்கும்
மறக்காமல் கட்டு திட்டம்
செதுக்கிடை வைத்தான்; மன்னர்
செயல்முறை வகுத்துச் சொன்னான்
புதுக்கிடை விளக்கா னேனும்
பொதுமக்கள் படிக்கு மாறே
ஒதுக்கிடை ஒருசொல் கூட
உரைக்காத பாவி யானான்.

பட்டிதொட் டிகளில் வாழும்
பாமர மக்கள், வாழ்வில்
கட்டவும் துணியில் லாமல்
களைத்துண்ணச் சோறில் லாமல்,
மட்டற்றுக் கெட்டுப் போக
மனத்தினில் சூது வைத்தே
வட்டிக்கு வட்டி வாங்கும்
வழக்கத்தைச் செய்து வைத்தான்

நன்றிது தீதி தென்றே
 நன்றாக அறிந்தோ னாயும்,
 அன்றவன் செய்த அந்த
 அநியாய மான நூலைச்
 சென்றநாள் அனைத்தும் மன்னர்
 செலுத்தினர் ஆணை; கண்டார்!
 இன்றள வுள்ள தீமைக்
 கேதிது," என்றுன், நல்லோன்.

நாகப்பன் தன் இல்லம் ஏகுதல்
 கண்ணினில் காணா உண்மை
 கவிஞனின் வாய்ச்சொல் லாக
 அண்ணனும் தம்பி யும்சுடர்ந்
 தமைதியாய்க் கேட்டா ராய்ந்தே,
 "எண்ணமொன் றினிவே றில்லை;
 ஈந்தனன் பொருளை இன்றே!
 திண்ணமிச் சொல்"என் றன்று.
 திருந்திடுன ஆகிச் சென்றான்.

சாந்தி நந்தன் சஞ்சலம்
 கூட்டினில் கிளியாய் நொந்து
 குலைந்துதம் வாழ்வு குன்றி,
 நாட்டினில் பாடு பட்டோர்
 நலிந்திடக் கௌடில் யன்தான்
 வீட்டினில் இருந்தே நன்றாய்
 வேதியர் உண்ணும் மார்க்கம்
 ஏட்டினில் சட்ட மாக
 எழுதினான் எனவும் கேட்டே,

சாந்தியும் நந்த னும்தாம்
 சஞ்சலம் உற்றோர் ஆகி,
 “மாந்தர்கள் மகிழ்ந்து வாழும்
 மார்க்கத்தைக் காணு ரான
 வேந்தர்கள் கெட்டார்; மற்றவ்
 வேதியன் கெட்டான்; ஆகச்
 சாந்துணை இவர்கள் கொள்கைச்
 சங்காத்தம் வேண்டாம்,” என்றார்.

கவிஞன், நந்தன் குடும்பத்தோடு
 நாகப்பன் வீடு செல்லல்
 மாறிய மனத்த னாகி
 மற்றும்தன் தமயன் வந்து
 கூறிய தனைத்தும் ஆய்ந்து
 குறித்துளம் கொண்ட நந்தன்,
 ஆறிய கஞ்சி யாகா
 தரும்பெரும் பயனுண் டாக்க,
 மீறிய உவகை யோடும்
 “மேற்கொண்டு செயலென்” என்றான்.

“சனிநல்ல தாயிற் றென்று
 சரித்திரம் எழுதப் பின்னர்,
 இனிநல்ல மனித னாகி
 இலங்குவான் தமயன், நந்தா!
 கனிநல்ல தென்னுல் நாமோ
 கடும்பசி கொண்டோ ரானோம்;
 நனிநல்ல செயலைச் செய்ய
 நாள்வேறு வேண்டா மன்றோ?

பிள்ளைகள் கூடிக் கற்றுப்
 பேரறி வாள ராகும்
 பள்ளியைக் கட்டி வைக்கப்
 பாங்கான இடத்தைத் தேர்ந்து
 கொள்ளவும், குடும்பங் கள்தாம்
 குறைதீர்ந்து கூட வும்நாம்
 வள்ளலின் வீட்டுக் குப்போய்
 வருவதும் ஒள்ளி” தென்னுன்

இகல்தீர்ந்த நாளி தென்றே
 இதயமும் களித்த நந்தன்,
 பகல்தீர்ந்து மாலை நேரம்
 பாவலன் உடனி ருக்க,
 மிகல்தீர்ந்த நாகப் பன்தான்
 மேலொரு ஆளின் மூலம்
 நகல்தேர்ந்து கொளும்ழைப்பாய்
 நற்செய்தி அனுப்பி வைத்தான்.

‘கத்தியும் பிடியும்’ என்னக்
 கவிஞனும் நந்த னும்தாம்
 புத்திமிக் குடைய சாந்தி
 புதல்வனோ டொருங்கு போக,
 உத்தமி புவனம் வீட்டுக்
 கொருமகள் தான்முன் வந்து
 “சித்தியில் லாஇவ் வீடு
 சீவனில் லாக்கூ” டென்னுள்.

நாகப்பன் வரவேற்றல்

பூவாத பூவை யொத்த
புவனத்தின் குரலைக் கேட்டே
ஏவாத நாகப் பன்தான்
எழுந்துவந் தெதிரில் நின்று,
“நோவாத வாறிவ் வூரின்
நோய்தீர்க்க வந்திங் குற்ற
தேவாதி தேவர் போன்றீர்!
தீர்ந்ததென் குறைதான்,” என்றான்.

வள்ளியம்மாள் வரவேற்றல்

தேடிய செல்வ மெல்லாம்
தேவையுள் ளோர்கட் கீந்து
கூடியே வாழும் அன்புக்
கொழுந்தனின் வரவைக் கண்டு,
மாடியை விட்டி றங்கி
மதனியும் விரைந்து வந்தே,
நீடிய உவகை யோடும்
“நீங்கிற்றெம் துயரம்,” என்றாள்.

பிரிந்தவர், கூடிப்பேசி மகிழ்தல்

ஆறுத லாக அங்கே
அகமகிழ்ந் திருந்தெல் லாரும்,
கூறுதற் கியலா வாறு
கொடுந்துயர் உற்றோர் இன்று
மாறுத லாகி ஊரில்
மலர்ச்சியுற் றிருக்கும் செய்தி
தேறுத லாயெ டுத்துத்
தித்திக்கப் பேசித் தீர்த்தார்.

கள்ளமில் லாத சிந்தைக்
 கன்னிகை புவனம், சாந்தி,
 வள்ளியம் மாளும் அங்கே
 வயணமாய் அமர்ந்து கேட்கப்
 பள்ளியைப் பற்றி எல்லாம்
 பரபரப் பின்றிப் பேசித்
 தெள்ளவும் தெரிந்து யாவும்
 தெளிவாக்கிக் கொள்ள லானார்.

நாகப்பன் நல்லுரை

“ஈண்டிந்த நாளைப் போலும்
 இனியநாள் ஒன்றில் லாமல்
 ஆண்டைந்து வந்து போயிற்
 றனைவரும் பிரிந்த தன்பின்;
 மீண்டும்நாம் கூடி வாழ்ந்தால்
 மிகநன்றாய், இருக்கும்” என்றே
 வேண்டிநா கப்பன் எண்ணி
 விளம்பினான் விருப்ப மாக!

கவிஞனின் கருத்துரை

தனியொரு மனித னேனும்
 தரித்திரத் தோடிவ் ளூரில்
 இனியிருப் பதற்கு யாதும்
 ஏதில்லை எனவே எண்ணி,
 துனியறுந் திதயம் மெத்தத்
 துலங்கிட உவகை எய்தி
 நனியிருந் தினைய சொன்னான்
 நயமுடன் கவிஞன் நாடி!

“என்மக்கள் உன்மக் கள்மற்
 றிவனவன் மக்க னோடு
 மன்மக்கள் எனினும்— எல்லா
 மக்களும் மக்க னேனும்,
 நன்மக்க ளாகி வாழும்
 நல்லவ ரன்றி, நாட்டில்
 புன்மக்க ளாகி வாழும்
 பொல்லாவூர் நரகம் கண்டீர்!

‘நாயெ’ன்ன, ‘நரிதான்’ என்ன,
 ‘நலிவிக்கும் பன்றி’ என்ன,
 ‘நோயெ’ன்ன— நொந்த மக்கள்
 நுவலாது நுண்ணூ லாய்ந்தே,
 ‘தாயெ’ன்னத் ‘தந்தை’ என்னத்
 தகும்படி இருந்திவ் வூர்நம்
 சேயென்னக் காத்து வாழ்ந்தால்
 சேரியும் சொர்க்க மாகும்!

மடல்செறி வாழை, தென்னை,
 மா,பலா மரங்கள் போல
 மிடல்செறி மனித ராகி
 மேதினி மீதில் ஓங்கி,
 அடல்செறி யாது கூடி
 அரும்பயன் பயப்ப வாழின்
 கடல்செறி ஞால மெல்லாம்
 கைகூப்பி வணங்கக் காண்பீர்!

சுயநலம் ஒன்றை மட்டும்
சுத்தமாய் மறந்து விட்டால்
இயநலம் பெறுவோம்; நல்ல
எழில்நலம் பெறுவோம்; ஏத்தப்
புயநலம் பெறுவோம்; மேலும்
புகழ்நலம் பெறுவோம்; என்றும்
சுயநலம் பெறுவோம் இந்தச்
சகநலம் பெறவே,” என்றான்.

வந்தவர் மகிழ்வுடன் செல்லுதல்
இன்றுதான் நமது வாழ்வே
இனிமையா யிற்றென் றோர்ந்து,
‘நன்றுதான்’ என்று பின்பு
நல்விருந். துண்டெ ழுந்தே,
“சென்றுதான் வருவோம்” என்று
செப்பவும், சிரித்துக் கூட
நின்றுதான் அனுப்பி வைத்தார்
நெகிழ்ந்திட நெஞ்செல் லோர்க்கும்.

ஒன்பது

துளசி உழைத்து உயர்தல்

பண்ணுடன் கலந்த பாடல்
பரவசப் படுத்து தல்போல்,
புண்ணுடன் கலந்த நோயைப்
போக்கிடும் புலவன் சொல்லோர்ந்
தெண்ணுடன் கலந்து ழைத்தாள்
ஏழையத் துளசி நாளும்
மண்ணுடன் கலந்த நீரால்
மகத்தான பொருளுண் டாக்க!

கொண்டதன் நிலத்தைக் கொத்திக்
குழியிட்டுக் குப்பை யிட்டு,
வெண்டையை நட்டுத் தண்ணீர்
விரும்பியே விட்டுப் பேண,
கண்டவர் களித்தார் நீண்ட
காய்களின் வளத்தை; வாங்கி
உண்டவர் விண்டார், சென்ற
ஊர்தொறும் உவந்தோ ராகி!

'எங்கிலும் கண்டோ மில்லை,
 இதுமிகப் புதுமை' யென்றே
 கங்குலும் பகலும் ஊரே
 களிப்புடன் கலந்து பேச,
 அங்குலம் குறைவில் லாமல்
 ஆறடி நீளம் நீண்டு
 தொங்கிய புடலங் காயால்
 துளசிதன் துயரம் தீர்ந்தாள்.

நீருக்கும் நிலத்துக் கும்ம்தான்
 நேர்ந்ததோர் பொருத்தத் தாலோ
 வேருக்குக் கிடைத்த கோழிக்
 கழிவுரம் விருந்தா யிற்றோ,
 பாருக்குள் முளைத்து நீண்டப்
 பந்தலில் படர்ந்து காய்த்த
 யாருக்கும் பிரிய மான
 அவரைக்காய்க் களவே காணோம்!

முருங்கை, வாழைக்காய், கோழி,
 முட்டைகள், குஞ்சு, சேவல்—
 ஒருங்குவிற் றெருவா ரத்துக்
 கொருநாறு ருபாய் சேர்த்தாள்.
 மருங்கிலுள் னோர்க ளெல்லாம்
 மனங்கொண்டு கண்டோ ராகி
 அரங்கத்தில் இரங்க லானார்,
 அனைவரும் அவள்போ லாக!

நிலமாக, நீரு மாக,
 நித்தழம் உழைத்துக் கொஞ்சம்
 கலமாக இருந்தே இந்த
 நாட்டினில் ஒருவர் வாழ்ந்தால்
 குலமாக மதித்துச் சூழ்ந்து
 கொண்டவர் கொள்கை யைத்தான்
 பலமாகத் தொடர்ந்து தாம்பின்
 பற்றுதல் வழக்கா றன்றோ?

முத்தூர் மக்கள் உழைத்து
 ஊழைப் புறங்காண்டல்

ஒருவீடும் பின்தங் காமல்,
 ஒருநாளும் வீண்போ காமல்,
 பரிவோடு பாங்காய்ப் பாடு
 பட்டரும் பயிர்கள் பண்ணிக்
 கருவாடு போல்கி டந்தே
 காய்ந்தவூர் கவின்பெற் றோங்கி,
 வரவோடு செலவும் செய்ய—
 வளமுற்று வாழ்வோ ரானார்.

தவித்தது வாகப் பெட்டி
 தனில்சிறை பட்டுத் தேயக்
 குவித்துவைத் திருந்த காசு,
 குறியாப்பாய்ப் பலர்கைப் பட்டுப்
 புவித்தலம் பசுமை யாகிப்
 புசித்திடும் பொருளாய் மாறி
 அவித்தது பசியை, மக்கள்
 அகமகிழ்ந் திடவே இன்று.

கோழியும், ஆடும், மாடும்,
 கூடவே எருமை, கன்றும்,
 மேழியும் கலப்பை தாம்பும்,
 மென்மேலும் பெருகி, ஊரில்
 தோழியும் பாங்க னாகித்
 தொடர்ந்துவந் துழைத்தால் செல்வம்
 நாழியும் பேழை தானும்
 நாமளந் திடப்போ தாதே!

தாழியும் எருமை மாடாய்த்
 தழைத்ததங் கிரண்டோர் வீடு!
 வாழையும் தென்னை யாகி
 வளர்ந்தங் கிரண்டோர் வீடு!
 மேழியும் எருது மாகி
 மேலோங்கிற் றிரண்டோர் வீடு!
 ‘ஊழையும் உழைத்துக் காண்போம்
 உப்பக்கம்’ என்ற தூரே!

காடுகள் தோட்ட மாகக்
 கரும்புநெல் விளைவு மாகப்
 பாடுகள் பணமு மாகப்
 பால்பழம் உணவு மாக
 ஏடுகள் கூட மாக
 இதயங்கள் இன்ப மாக,
 வீடுகள் அனைத்தும் ஏக
 போகமாய் விளங்கிற் றூரே!

தச்சர்கள், ஒட்டர், கொல்லர்,
தரமான தொழில்வல் லோரால்
குச்சுகள் பிரித்தெ றிந்து,
கூடிய பணத்தைக் கொண்டே
அச்சுகள் அமைந்த வாறாய்
அழகழ காக ஊரில்
மச்சுகள் எழுப்பி எங்கும்
மங்களம் பெருக வாழ்ந்தார்.

உழைப்பின் உயர்வு

தழைக்கின்ற பயிர்க ளுக்குத்
தண்ணீரைப் போல அன்றோ
உழைக்கின்ற மனிதன் கையில்
ஊதியம்; இதையோ ராமல்
பிழைக்கின்ற தென்றல், அந்தப்
பிழைப்பினைப் பெரிதும் பற்றி
இழைக்கின்ற தொல்லைக் கெல்லை
இருக்கின்ற தெங்கே? சொல்வீர்!

உணவொன்று மட்டும் அன்றோ
உயிர்முதல் பொருளாய் வேண்டல்;
உணவின்று தருவோர் தம்மை
உலர்த்திவிட் டுள்ளோ ரெல்லாம்
‘உணவெ’ன்று கதறின் ஊழை
உணராமல், உணவுண் டாமோ?
‘உணவன்று பொருளெ’ன் போர்கள்
உரைக்கட்டும் பதிலி ருந்தால்..

மேழியைப் பிடித்தோன் தன்னை
மெதுவாக அழுக்கி விட்டு,
நாழியைப் பிடித்தோன் இன்று
நாயகம் நாட்டில் பண்ணை,
ஊழியைப் பிடித்தோன் சும்மா
உட்கார்ந்த படிவாய் வின்றி
வாழியைப் பிடித்து வாழ்த்தின்
வையகம் வாழு மோதான்!

தம்மாட்டம் ஓய்ந்த தென்றே
தாமுண ராதோர் இன்னும்
சும்மாட்டின் மீது குந்திச்
சுமக்காத பார மாகிப்
பொம்மாட்டம் காட்டி வாழ்வார்,
பொதுஞானம் சிறிது மின்றி;
எம்மாட்டுக் கற்றார், 'மக்கள்
ஏற்றத்தாழ்' வென்னும் சொல்லை;

பழிப்பவன் வாழ்வை; உண்டு
பகலெல்லாம் வீணாய்க் காலம்
கழிப்பவன்; கடவுள் பற்றிக்
கதைகட்டி வாழ்வோர்க் கன்றி,
உழைப்பவன் தன்னைச் சார்ந்திவ்
வுலகத்தில் அரசு கண்டால்,
செழிப்பவன் அன்றி நாட்டில்
சீரழிந் தொருவன் காணான்.

முத்தூரார் உயர்ச்சி கண்டு

அயலூரார் வியத்தல்

கற்கண்டுக் கிண்ணம் தன்னைக்
கண்டெடும் பூர்ந்த வாறே,
நெற்கொண்டு வண்டி பாதை
நெடுகிலும் செல்லக் கண்டே,
‘முற்கண்ட தில்லை; முத்தோர்
மொழிந்ததும் இல்லை;’ என்ற
சொற்கொண்டு வியக்க லானார்,
சோறற்ற அயலூர்க் காரர்!

முத்தூரார் பெருமிதம்

சித்தூரில் வாழும் மக்கள்,
செலவுக்குக் காசில் லாமல்
செத்தாருக் காகக் கூடிச்
‘சிவன்செயல் எல்லாம்’ என்ன,
மத்தூரும் இசையைச் சார்த்தி
மலருரும் சுரும்பு பாட
முத்தூரார் விடிய லுக்கே
மொழிந்தனர் முகமன் நின்று.

புத்தூரார் ஏலாமை

சத்தாரும் கறிகாய் நெய்ப்பால்
சகலமும் விளைவித் தென்றும்
ஒத்தாரும் உழைப்போ ராகி
ஒன்றுபோல் ஒன்றி நின்றும்
முத்தூரார் வாழ்தல் கண்டும்
மூடரா னோம்நாம் என்றே
புத்தூரார் நொந்தார். ‘இங்கோர்
புலவன்தான் இலையே’ என்று.

வேற்றூராரின் ஆற்றுமை

‘பாட்டினில் வல்ல அந்தப்
பாவலன் சொல்லைக் கேட்டு
வீட்டினில் இருந்த செல்வம்
வெளியிலே இறைத்து வீணாய்
நாட்டினில் வேலைக் கார
நாய்களைக் கிள்ளி விட்டுக்
கேட்டினில் சாவான் இன்று
கிளர்ந்தெழச் செய்தான்,’ என்றே.

‘சொந்தமும் பந்த மென்னும்
சொல்லெதும் குறுக்கி டாமல்
நந்தனை ஒழிக்கா தோராய்
நாமினி இருந்தோ மாயின்,
இந்தமா நிலத்தில் வாழ்வே
இல்லை’யென் றிதயம் மெத்த
நொந்தவ ரானார், என்றும்
நோகாமல் இருந்து வாழ்வார்.

‘சந்திரன் உண்டவ் விண்ணில்,
சாமிகள் உண்டிம் மண்ணில்;
மந்திரி யுண்டு; மற்றும்
மறைவல்லார் உண்டிந் நாட்டில்
நொந்திர வும்ப கல்தான்
நூறு பேர்கள் கூடித்
தொந்தர வேன்செய் கின்றார்
தொடர்ந்’தென்றார் பேரார் வாழ்வார்.

‘பாரதம் இராம யாணம்
படிப்பித்துக் கேட்கா விட்டால்
ஊர்தில் அமைதி போமென்
றுரைத்தனர் சான்றோர்; ஆக,
யாரெது செய்தா லும்,நாம்
அனைவரும் இதனைச் செய்தல்
சீரிது’ வெனத்தெ ளிந்தே
சீலியூர்ச் செல்வர் செய்தார்!

அண்டையும் அருகாய் உள்ள
அயலார்கள் தோறும் கூடிப்
பண்டைநாள் இருந்தே மெத்தப்
பணக்கார ராகி வாழ்வேவர்
கண்டனம் செய்து சாலக்
கடும்பகை யுற்ற செய்தி
விண்டனர் வீடு தேடி
விரைந்துவேற் றாரார் வந்தே.

கவிஞனின் தெளிவு

புறமிகப் புகழ்ந்து பேசப்
புலவரைப் போற்றி வாழ்ந்த
திறமிகு வள்ளல் பாரி
தீங்கறி யாதோ னாயும்,
மறமிகு மன்னர் கூடி
மடித்தகா ரணமும் இன்றே
அறமிகு கவிஞன் அங்கை
அருங்கனி எனவே கண்டான்

'நயனிலா மனித னாகி
 நாடொறும் நல்ல துண்டும்
 பயனிலா திருந்து வாழும்
 பல்லாண்டு வாழ்வு வேண்டாம்;
 வெயினிலா வெனவே எங்கும்
 விளங்கியின் புறுத்தி நாட்டில்
 வியனுலா விடவே வாழ்ந்து
 வீதலே கருமம்' என்றான்.

நந்தன், சாந்தியின் மனக்குறை உணர்தல்
 உள்ளமுங் கவலை யின்றி
 உன்னிப்பாய் நத்தன் கேட்டும்
 விள்ளவும் சொல்லில் லாமல்
 விரைந்தெழுந் தருகில் கட்டும்
 பள்ளியின் பக்கம் செய்யப்
 படும்வினை பார்த்து வந்தே
 கொள்ளவும் உணவு, சாந்தி
 கொடுத்தவெற் றிலையை மென்றான்.

இனிக்கின்ற மாலை நேரம்
 இதயத்தில் இன்பம் பொங்க,
 “உனக்கின்று மனமுண் டாயின்
 ஒருமித்தாங் கிருவ ரும்நாம்
 முனிக்குன்று சென்று மீள
 முயலலாம்,” எனவே நந்தன்,
 “எனக்கின்று தரஅங் கென்ன
 இருக்கின்ற” தென்றான், சாந்தி.

“தாய்தந்தை தேடித் தந்த
தனத்தைத்தா ராள மாயுன்
வாய்தந்த வார்த்தை நம்பி
வருந்தினோர்க் கீந்தேன்; வாழ்வில்
சேய்தந்த திருவே! என்றன்
சிந்தைக்குப் பழுவண் டாக
நோய்தந்த வாவென் னென்று
நுவலுக!” என்றான் நந்தன்.

சற்றிருந் துரைத்தாள் மெல்லச்
சாந்தியும் : “சகத்தில் உள்ள
மற்றவர் குறையைக் கண்ட
மறுகணம் தீர்க்க வல்லீர்!
உற்றவர் குறையை மட்டும்
உளங்கொண்டு காணீர்! ஆயின்
எற்றுநும் திறனும் அன்பும்
என்மீதில் இருந்த” தென்னாள்.

குருநாளும் அதுவு மாகக்
குறிப்பறி விப்பொன் றின்றி
ஒருநாளும் இல்லா வாறின்
றுனக்கெனத் தனியாய் வந்த
திருநாளும் இதுவோ?” என்று
சிரித்தனன் நந்தன்! “ஆமாம்,
வருநாளும் திருநா ளாக
வடிக்கூடும்” என்றாள் சாந்தி.

“மனத்திலே வைத்துக் கொண்டு
மறுகுவை யாயின், மாதர்
இனத்திலே ஒருத்தி நீயும்
என்றெனை எண்ணச் செய்வாய்.
புனத்திலே திரியும் நல்ல
புள்ளிமான் போல்வாய்! மேலும்
சினத்திலே இருத்தி என்னைச்
சிவனாக்க வேண்டாம்,” என்றான்.

“நன்றெனல் வேண்டும் கேட்டு;
நகையுறின் நாணம் கொல்லும்;
அன்றெனில் சொல்லேன்,” என்றான்.
“ஆக அவ் விதமே,” என்ன,
“முன்றிலில் சென்று நின்றேன்,
மோகனக் குயிலும் மற்றத்
தென்றலும் வென்ற தென்னைத்
தெளிந்திலேன் சிந்தை,” என்றான்.

புன்னகை புரிந்து மேலும்
புகலுவாள் கடைக்க ணித்து:
“பொன்னகை வேண்டேன்; பட்டுப்
புடவைகள் வேண்டேன்; சென்றக்
கன்னிகை புவனத் தன்னைக்
கண்டநாள் முதல்நம் சொந்த
இன்னகை அணிய ஆவல்
இதயமும் கொண்ட” தென்னான்.

“பருமர மாகச் சாலப்
 பருத்தோங்கி வளர்ந்த போதும்,
 ஒருமரம் தோப்பா காதென்
 றுரைத்தனர் சான்றோர் கண்டர்!
 திருமர மாகி வீட்டில்
 திகழ்ந்திருந் துறவாய் வாழ
 இருமர மாக—ஒன்றை
 இன்றுவேண் டுகிறேன்,” என்றுள்.

“ஈவதும் ஏற்ப தாதற்
 கியலாத தொன்றீ யென்றே
 நோவதும் சரியா காது;
 நுவல்வதும் நெறியா காது;
 மாவது பருவம் வாய்த்து
 மலர்ந்துகாய் கனிந்தா லன்றி
 ஆவது செய்வ தாகா
 தழிப்பதே ஆவ” தென்னுன்.

“ஆவலும் அதிகம் ஆகி
 அவசரப் பட்டா யாமல்
 நாவினால் நவின்றேன், அம்ம!
 நனிநாண முற்றுச் சாவேன்;
 கேவலம்! கேலி வேண்டாம்;
 கெஞ்சுகின் றேன்கான்; என்றன்
 தேவனீர்! அன்றோ” என்றே
 தேன்திகட் டிடச்சி ரித்தாள்.

“ஆறேழு லட்சம் ரூபாய்
அன்புடன் இறைக்க வேளாம்,
வேறேழு மேரு வாகி
விளங்கிற்றின் றெனவி யக்க,
நூறேழு லட்ச மாகி
நுழைந்தூரில் மிதக்கக் கண்டும்
மாறேழு வார்த்தை பேசி
மனம்மயக் குற்றாய்,” என்றே,

சிரித்தனன் மெல்ல; நொந்த
சிந்தையின் சிறுமை தீரத்
திருத்தினன், சாந்தி நெற்றி
திகழ்க்கண் புருவம் கூந்தல்;
தரித்தனன் தோளைப் பற்றித்
தன்மார்பில் ஆர மாக!
வரித்தனன், “என்றும் நீஎன்
வாழ்க்கைக்குத் துணைவி” என்றே.

பத்து

முத்தூரார் செல்வப் பெருக்கம்
பிறவுள்ள தென்னே பன்னிப்
பேசநாம் பெருமை யோடும்,
அறிவுள்ள மக்கள் கூடி
அலசியா ராய்ந்து பார்த்தே
உறவுள்ள தனைத்தும் ஓர்ந்திங்
குழைப்புமேற் கொண்டா ராயின்
பெறவுள்ள தெல்லாம் சாலப்
பெறுவரென் பதுகண் கூடே!

பாங்காகப் பதன மாகப்
படும்பாட்டின் பயனாய் வந்த
மாங்காயும் தேங்கா யும்தான்
மலைகள்போல் குவிந்த தேனும்
நீங்காமல் ஊர்க்குள் என்றும்
நிலையாக வணிகர் தங்கித்
தூங்காமல் நாளும் வாங்கித்
தூரமாய்ச் சென்றே விற்பார்.

‘எங்கேயும் எப்போ தும்தான்
இதுபோலக் காணேம்’ என்னக்
கொங்காய் மாகத் தோட்டம்-
கோடுபாடுகளில் நட்ட
வெங்காயம் வீடு வாசல்
வீதிகள் நிரம்ப வேலூர்
பங்காய் மாக விற்புப்
பணம்பண்ணிக் கொண்டு வந்தார்

பண்ணைகள் தோறும் நாளும்
பலநூறு படிபால் விற்பும்
எண்ணிய படியே மிஞ்சி
இருந்தபால் கடையக்¹ காய்ச்சி
உண்ணெயாய் உருக்கி மக்கள்
உண்டது போக, உள்ள
வெண்ணெயை விரும்பி வாங்கி
வெளியூரில் விற்பு வந்தார்.

பத்திரப் படுத்தி வைக்கப்
பாங்கற்ற தான நல்ல
கத்தரி முருங்கை வெண்டை
கவிஞான புடலை யாதி—
உத்தமக் கறிகாய், மற்றும்
உள்ளநற் பழங்கள் யாவும்
நித்தமும் கொண்டு சந்தை
நிலைகளில் விற்பு வந்தார்.

எளியோர் முத்தூர் நாடி வருதல்

கடல்நோக்கிச் செல்லா நின்ற
கணக்கற்ற நதிகள் போலும்
இடல்நோக்கிச் செல்லா நின்ற
ஏற்பவர், எளியோர், பஞ்சம்
சுடல்நோக்கிச் சுற்று முற்றும்
சோறின்றித் தவித்தோ ரெல்லாம்
தொடல்நோக்கிக் கூலிக் காளாய்த்
தொடர்ந்துமுத் தூர்க்கே வந்தார்.

ஒளியூரும் ஊரொன் றன்றி
ஊறூரும் ஊரி னின்றும்
அளியூரும் முத்தூ ருக்கோர்
ஆள்வந்து சேர்ந்தா னென்றால்,
கிளியூர்ந்த கூடோர் வீடாய்க்
கேடுற்றுக் கிடந்த தேவூர்!
களியூர்ந்து வாழும் செல்வர்
காட்டிலே படுத்த தோரேர்!

பள்ளி ஆரம்பவிழா அழைப்பு

உழைப்பவன் நெஞ்சில் கொஞ்சம்
ஊக்கமும் உதிக்க, வீணாய்ப்
பிழைப்பவன் நெஞ்சில் கொஞ்சம்
பீதியும் பிறக்க, நந்தன்
விழிப்புணர் வெங்கும் மேலும்
விளைத்திட விரும்பி யன்றே
அழைப்புகள் விட்டான் பள்ளி
ஆரம்ப விழாக்கொண் டாட!

சித்தூர்ச்சீ மான்கள் வந்தார்;
 சீலியூர்ச் செல்வர் வந்தார்;
 புத்தூரில் உள்ளோர் வந்தார்;
 பூச்சியூ ரார்வந் தார்கள்.
 நத்தூரும் கால்வாய் நீரால்
 நாடார உணவை நல்கும்
 முத்தூரில் மொய்த்தங் குள்ள
 முன்னேற்றம் காணு மாறே!

வெளியூரார் முத்தூரின் வளர்ச்சி காணல்

'பரகதி' யென்ற சொல்லின்
 பருப்பொருள் கூடத் தேரார்,
 நரகதி யொன்றி நைந்தே
 நனிஅழு வோர்க ளாகித்
 தெரிகதி யின்றி நின்று
 திகைத்துளம் தேர வந்தே
 மருகதி இன்றுந் றுர்போல்
 மகிழ்ந்தனர் முத்தூர் கண்டே!

நாகப்பன் வீட்டில் விருந்திடல்

கண்ணிற்கு விருந்தாய்க் காட்சி,
 காதிற்கு விருந்தாய் வார்த்தை,
 உண்ணற்கு விருந்தாய் உண்டி,
 உடம்புக்கு விருந்தாய் ஆடை,
 நண்ணற்கும் அரிய தான
 நறுமணம் விருந்தாய் நாசிக்
 கெண்ணற்கும் இயலா இன்பம்
 ஈந்ததெல் லார்க்கும் அவ்வூர்!

பள்ளியைக் கட்டு தற்காய்ப்
 பலலட்சம் பணத்தைத் தந்த
 வள்ளல்நா கப்பன் வீட்டு
 வைபவம் அனைத்தும் பன்னி
 ஒள்ளிய கவிஞன் நாட்டில்
 உதித்தீனி உரைத்தா லன்றித்
 தெள்ளியே எடுத்துக் கூறத்
 தெளிவிலேற் கியலா தனே

பகைத்திட எண்ணி வந்த
 பணக்காரர் அனைத்தும் பார்த்துத்
 திகைத்திட லானார்; கேட்டுத்
 தெளிவுத் தெரிந்த தன்பின்
 நகைத்திட லானார்; வள்ளல்
 நஞ்சுப்பன் இல்லம் சென்று
 சுறுத்திட லானார், உண்ட
 சுவையான் விருந்துச் சோற்றால்.

பள்ளிக் கட்டடம் அமைந்த சிறப்பு
 வானிடை ஒளியைச் சிந்தி
 வளரிள மதிய மென்கோ?
 கானிடை முகில்கள் தங்கும்
 கவினுடைச் சிகர மென்கோ?
 கோனிடை அமர இட்ட
 கொலுக்கூட இருக்கை என்கோ?
 தேனுடை அடையைப் போலும்
 திகழ்ந்திடும் பள்ளி ஊரில்!

சித்தன் ஆற்றிய அறிவுரை
 சீஷவேற்று நடந்த தன்மை
 புகவிட்ட அன்றே, ஊரில்
 பூரவேற்று நடந்த மக்கள்
 நதல்லங்கள் செல்வம் பொங்கிப்
 நாடவற்று நடக்கும் நல்ல
 முத்துதினில், பொதுவாய் நடந்தன்
 முன்னேற்று வந்தோர்க் கெல்லாம்
 கிணன் வாழு மாறே.

வெ

“காலமே நமக்கு வாய்த்த
 கருப்பொருள்; கண்ண கன்ற
 ஞாலமே நமக்கு வேண்டும்
 நலமெலாம் அளிக்கும் அன்னை;
 சீலமே நமது வாழ்வின்
 சிறப்புக்கா தாரம்; வேலை
 மூலமே யார்க்கும் என்றும்
 முன்னேற்றம் அழையக் கண்டீர்.

விரித்தின்று விளம்ப வேண்டா
 மாயினும்; விரும்பிக் கேண்மின்!
 உரித்தென்று மேற்கொண் டுள்ள
 உழைப்பொன்றி னோடு நெஞ்சின்
 கருத்தொன்றிக் கடமை யொன்றிக்
 கலையொன்று மாயின் என்றும்
 சிரித்தன்றி மக்கள் வாழ்வில்
 சீரழிவுறுதல் காணேம்!

மண்பாடு பெற்ற ஞானே
 மக்களின் பசிநீங் கிற்று;
 பெண்பாடு பெற்ற ஞானே
 பெருமைநம் வீடெய் திற்று;
 எண்பாடு பெற்ற ஞானே
 ஏற்றமும் பெற்றோம்; முற்றும்
 பண்பாடு பெற்ற ஞானே
 பரிமளித் தோம்நாம் பாரில்!

சுப்பையன் மாடி யாகச்
 சோமப்பன் மச்சே யாக
 அப்பையன் வீடே யாக
 அழகப்பன் குச்சே யாக!
 குப்பையைச் சுத்த மாகக்
 கூட்டியே எறியா ராயின்
 'தப்பையா' எனச்சொல் லோமேல்
 தரணியில் வாழ்வென் னாகும்?

நெஞ்சினை மிகவும் நன்றாய்
 நிமிர்த்தியே நடந்தா னேனும்,
 வஞ்சனை பொய்ப்பே ராசை
 வகையரா நெஞ்சில் வைத்தே
 நஞ்சினை யொத்துற் றாரை
 நலிவிப்போ னுடனே கூடிக்
 கொஞ்சினோ மென்றால் இந்தக்
 சுவலய வாழ்வென் னாகும்?

பசித்தவன் தன்னைத் தூங்கும்
படிசெய்து விட்டுப் பாங்காய்ப்
புசித்தவன் தனைக்கூப் பிட்டுப்
புதுவிருந் தளித்தும், வாழ்வில்
நசித்தவன் தன்னைப் பார்த்து
நையாண்டி செய்தும், நன்றாய்
வசித்தவன் தன்னை வாழ்த்தி
வரம்தந்த தெந்தத் தெய்வம்?

மறந்தொரு பொய்சொல் லாமல்
மக்களை நேசித் தன்பாய்
அறந்தனி லிருந்து சற்றும்
அகலாமல், அடக்க மாகத்
துறந்தவர் போன்றி ருந்தே
தூய்மையைப் பெருக்கி வாழும்
சிறந்தவன் சிறுமை யெய்தச்
செய்திட்ட தெந்தத் தெய்வம்?

ஆழ்த்தப்பட் டார்கள் பல்லோர்
ஆரியர் சூழ்ச்சி யாலே;
வீழ்த்தப்பட் டார்கள் பல்லோர்
வேந்தர்தம் விதிக ளாலே;
தாழ்த்தப்பட் டோர்க ளாகித்
சூலைமுறை பன்னூற் றின்பின்
வாழ்த்தப்பட் டார்கள் இன்றிவ்
வையத்தில் இவ்வூர் ஒன்றில்!

சிற்சில பயிர்கள் மட்டும்
 செழிப்புடன் வளர, உள்ள
 பற்பல பயிர்கள் காயப்
 பாத்தியில் நீரைப் பாய்ச்சின்,
 அற்பர்கள் இதயங் கூட
 அதைக்கண்டு துடிக்கு மென்றால்
 தற்பர னான தெய்வம்
 'தகும்இது' எனுமோ? சாற்றீர்!

முத்தூரில் வாழா நின்ற
 முந்நூறு குடும்பங் கள்தாம்
 'இத்தோடு நமது துன்பம்
 எல்லாமும் நீங்கிற்' நென்று
 சொத்தோடு மகிழ்ந்து கூடிச்
 சுகமாக வாழக் கண்டே
 எத்தேவன் கோபம் கொண்டான்
 என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பீர்!

சத்தியம் சிவம்சுந் தரமாம்
 சாஃபுகள் பற்றி, மக்கள்
 டித்தியும் தெளிந்து சாலப்
 பொழுதொத்துப் பொறுமை யாக
 நித்தியம் உழைத்தின் றூரே
 நிர்மல மாயிற் நென்றால்
 சித்தியும் இதற்கு மேலே
 செப்பவொன் றுளதோ?" என்றே

ஒத்தாரும் மிக்கா ரில்லான்
 உண்மையை ஓர்ந்திவ் வாருய்ச்
 சத்தாரும் சொற்க ளாக்கிச்
 சபையினில் பொழியக் கேட்டுச்
 சித்தாரும் சீலி யூரும்
 சிந்திக்கப் பூச்சி யூரும்,
 புத்தாரும் முறுவல் பூத்து
 போற்றிட அமர்ந்தான் நந்தன்.

கவிஞனின் கவினுவரை

படித்ததை ஆழ்ந்தா ராய்ந்து
 பயனுள்ள தனைப்பண் பாக
 எடுத்ததைக் கேட்கும் மக்கள்
 இதயத்தில் படியு மாறே
 கொடுத்ததை யன்றி வேறிக்
 குவலயத் தெதுவும் கொள்ளா
 தடுத்ததை அறியும் நற்பே
 ரறிஞனும் பேச லானான்.

“கல்வியே கருவி! முன்னோர்
 கருத்தினைக் கண்டு கொள்ள;
 கல்வியே செல்வம்! பின்னோர்க்
 காகநாம் தேடி வைக்க;
 கல்வியே அரசு! வாழ்க்கைக்
 கௌரவம் பாது காக்க;
 கல்வியே கடவுள்! நம்மைக்
 கடைத்தேற்றி விடுவ தற்கே!

பழுத்தநற் புலவர் தங்கள்
 பட்டறி வதனைப் பற்றி
 வழித்துணை யாக மக்கள்
 வாழ்க்கையில் வழங்கு மாறே
 அழுத்தமும் திருத்த மாயன்
 றழகுற அமைத்த நூல்கள்
 எழுத்தியல் பறிந்தோர்க் கெல்லாம்
 எளிதாதல் இயல்பே யாகும்.

புல்லறி வெல்லாம் மெல்லப்
 போமாறு பயின்று, போதும்
 நல்லறி வற்றா ரேனும்,
 நயம்படத் திறனாய் வற்ற
 தொல்லறி வுடையோர் தம்பால்
 தொடர்ந்திருந் தமைதி யாகச்
 சொல்லறி வதனைப் பெற்றால்
 சுத்தமாய்க் கற்றோ ராவர்.

இருளுணர் வாயி ருக்கும்
 இளமையில் எழுத்தும் சொல்லும்
 மருளுணர் வறவே நன்கு
 மனமுன்றிக் கற்றும் கேட்டும்
 அருளுணர் வாகி உள்ளம்
 அறம்பொருள் இன்பம் வீடாம்
 பொருளுணர் வடைந்தா லன்றிப்
 புலன்செம்மை யடைந்தோ ராகார்.

வினைப்பய னென்னும் சொல்லை
விதிப்பய னாக மாற்றிப்
பனைப்பரு மன்துன் பத்தைப்
பாரினில் விளைத்து, நம்மைத்
தினைப்பரு மன்கன் றீயாத்
தெளிவற்ற சடங்கின் மூலம்
நினைப்பருஞ் செலவு வைத்தே
நிலைகுலைக் கின்ற நூல்கள்,

மதமெனும் சொல்லில் உள்ள
மதிப்பான பொருளை மாற்றி,
நிதமுழைத் துடலும் தேய
நீண்டநாள் சேர்த்த காசை
விதமுறப் பசனை பூசை
விழாக்களில் விரய மாக்கிப்
புதுமுறைத் துயரம் தன்னில்
புகுத்திடும் புத்த கங்கள்,

பற்பலர் பாடி வைத்தார்
பன்னூற்றுக் கணக்கி லேனும்,
சொற்பொருள் விளக்க மாகச்
சுவைபடச் சுருங்கி, மக்கள்
கற்பதற் கேற்ற வைநம்
கடைச்சங்க நூற்கள்; கற்று
நிற்பது கடைப்பி டித்தல்
நெறிமுறை தமிழர்க் கென்பர்!

'யாதும்நம் ஊரே! உள்ள
 யாவரும் கேளிர்! என்றும்
 தீதுநன் றென்ப தெல்லாம்
 தெய்வத்தால் வருவ தன்று;
 நோதலும் தணிதல் தானும்
 நுவன்றஅவ் வாறெ'ன் றன்றே
 ஒதிய பூங்குன் றன்சொல்
 உண்மைக்கோர் எடுத்துக் காட்டாம்!

'நாடாக! ஒன்றோ, அன்றி
 நகர்களே ஆக! மற்றும்
 காடாக! ஆழ்ந்த கன்ற
 கடல்நதி ஏரி யாக!
 கோடாக! குவடே யாகக்
 குவலயம்! குறிக்கோ ளோடே
 ஏடாக வாழ்வோர் உள்ள
 இடம்சொர்க்கம்!' என்றான் ஒளவை!

அன்புறுத் திடவோ, அன்றி
 அறிவுறுத் திடவோ, நாளும்
 பின்புறுத் திடவே உற்ற
 பேச்செண்ணம் செயலுக் கேற்ப,
 இன்புறுத் திடவோ, அன்றி
 இதயத்தில் நோயுண் டாகத்
 துன்புறுத் திடவோ நேரும்
 தொடர்ந்தெல்லா மக்க ளுக்கும்!

நேசர்காள்! எனது நெஞ்சில்
நிலைத்தஉண் மையை எடுத்துப்
பேசினேன்; கேட்ட நீங்கள்
பேணினும் சரியே! அன்றி
ஏசினும் சரியே! என்றன்
இதயத்தில் கனிந்த அன்பும்
ஆசியும் உங்கட் குண்டெ”ன்
றமர்ந்தனன் கவிஞர் கோமான்!

கேட்டோர் வாழ்த்து

“ஆழ்க!எம் முடப் பக்தி,
அறியாமை அனைத்தும்; ஆங்கே
வீழ்க!வே தியர்கள் செய்யும்
வீண்விழாப் பூசை யெல்லாம்.
தாழ்க!எம் தலைகள் ஆய்ந்த
தமிழ்ப்பெரும் கவிஞர் தாளில்;
வாழ்க!நா கப்பன், நந்தன்
வையத்தில்” என்றார், வாழ்க!!

